

G. Komoróczy Emőke

A tollforgató

**Kálmán Mária szépirodalmi műveiről
2007**

Szerkesztette és az előszót írta Bárdosi Mária

TARTALOM

Előszó

Négy változat a hatalomra

Kálmán Mária: A félisten (elbeszélések)

„Szemétdombra került a nagy utópia”

Kálmán Mária: Sakk-matt (remix-versek)

„A Földön örök a Sötétség és a Világosság párharca”

Kálmán Mária: 216 (regény)

„Ahol a kezdet, ott a vég”

Kálmán Mária: Halló, halló, Univerzum! (regény)

Előszó

A 2007. évi 78. Ünnepi Könyvhét kuriózumaként párhuzamosan jelentek meg *Kálmán Mária „216”* (Alterra kiadó) és a *„Halló, halló Univerzum!”* (online kiadás az Interneten) regényei. Ezek az összefüggő regényfolyamok (*ezoterikus regények*) a szerző 1989-ben és 1991-95 között írt alkotásai, de ebben a tanulmánykötetben helyet kap egy remix verseskötet (**Sakk-Matt**, 2005) elemzése és egy elbeszéléskötet (**A félisten**, 2002) bemutatása is.

G. Komoróczy Emőke a hagyományos irodalmi kiadványok között – *Gutenberg Galaxis* – épp úgy válogat, mint a *Cyber Térben* napvilágot látott *online irodalomban*.

Mint az úgynevezett *rendhagyó irányzatok* szakértője (avantgárd, absztrakt, transzcendens művészet) kitüntető figyelmével interaktív kapcsolatba kerül a századforduló új irányzataival, mint például a *repoetizmus* jegyében született *remix-költészet* és a transzcendens szimbolikával is operáló felszálló ágba forduló *ezoterikus irodalom*.

Ezek az új irányzatok nemcsak a művészi forma radikális megújításai, hanem *intellektuális ars poeticák* is.

„*Tiltakozás-irodalom*” – mint annak idején a beat-zene volt.

Mottó: „Az a gondolatom tett a finalizmus megteremtőjévé, hogy mindennek, aminek kezdete van, annak van vége is. A finálét azonban többen akarják megrendezni, a finálé vetélkedések tárgy lett. Titkos és nagyon is nyílt társaságok harcába nem kíván beavatkozni a tudomány.”
A szerző

Játékos címe ellenére tépelődő írás a *„Halló, halló Univerzum!”* **Kálmán Mária P. Teilhard de Chardin** *Az emberi jelenség c. könyvének evolúció-felfogása nyomán halad*, ahol az élet célja a *Nooszféra*, az értelem.

Teilhard öt nagy civilizáció (maja, kínai, indiai, polinéz, egyiptomi-sumér) kudarcának nevezi az eddigi evolúciót, mivel nem tudták létrehozni a „gondolkodás evolúcióját”, nem tudták elérni az Omega-pontot.

A *„Halló, halló Univerzum!”* azt keresi – miért jött létre ez a kudarc, *képes lesz-e egy hatodik faj – az endokrácia – a Kozmosz-törvény beteljesítésére.*

A hősök végtelen messzeségeket járnak be, s megismerik azokat a világokat, melyek már elérték a maguk *Omega-szintjét* (*Lemur, Hattyú, Goloka*). A *Föld* bekapcsolása a *bio-Möbius térbe* azonban megszakadt.

A *gondolkodás evolúcióját* – a Kozmoszban jól ismert alaptörvényt – *szétrombolta* az anyag uralma, a *materializmus*.

A regény figyelemmel kíséri a *Titkos Társaságokba* szorult *ezoterikát* és *hermeneutikát*, bemutatja a millió éves *inkarnációkat* és *reinkarnációkat*. Új értelmet kap a *Grál*, a *Kerekasztal*, a *Végzet Lándzsája*, a *Vízözön*, mindig újabb és újabb emberfaj küzd a *Föld* igazi urával, *Mahakalával*, az Idővel.

Amíg az *Időt* nem tudják legyőzni, addig az *Anyag* az úr, és a *Bio-genezis* képtelen átalakulni *Pszicho-genezissé*, ami pedig a *Kozmosz törvénye*.

A *Földön* a Lélek védekezésre kényszerül, majd meghal. A Kozmoszban a Lélek örök, előbb nő, majd férfi, végül isteni, azaz teljes és végtelen.

A regény ott ér véget, ahol *Mahakala szembeszáll a múlt és jövő kozmoszpolgáraival*. Ha az *Idő* győz –, minden marad a régiben, s *nem lesz Nooszféra*.

A *Nooszféra* az emberiség *kollektív győzelmét* jelentené, a szellem anyag fölötti hatalmának elismerését.

A regény tehát alapjaiban *lázádst* hordoz: nem tagadja a materializmust, de legyőzhetőnek tartja pont az „*emberi jelenség*” által, a *Nooszféra* megteremtése által, az egyre sokoldalúbb pszichikai állapotok létrehozásával.

A regényben az *inkarnáció* és *reinkarnáció irányítása* természetes folyamat, az elme működése határtalanná tehető az *akciórádiusszal*, többszörösére növelhető az agykéreg kapacitása *megaszintézissel*. Ami fenyeget minket, az *Idő*, ami – vagy aki – végtelen és örök. Csak az *energia*, elsősorban a *szellemi energia* képes legyőzni.

Teilhard de Chardinnél a szellemi energia összefügg az igazsággal, ki-ki annyi szellemi energiával járul hozzá a *Nooszférához*, amennyi IDŐT fordított az IGAZSÁG keresésére. „A Föld előbbrevitele túl nehéz feladat s túl sokáig tarthat” – vallja. *Kálmán Mária* megkísérli bemutatni azokat a *csomópontokat*, ahol az igazságkeresés szünetel – mert szüneteltetik –, *amikhez vissza kell térni*. Ha a hazugság vissza nem igazolt valóság, akkor ma ott tartunk, hogy a valóság semmit sem igazol vissza abból, amit állítunk. Ezáltal az *emberi jelenség* lealjasul, „*nem méltó*” az Univerzumhoz. *Vagy mégis?*

Bárdosi Mária
szerkesztő

Négy változat a hatalomra

Kálmán Mária: A félisten (elbeszélések)

Alterra Kiadó, Budapest, 2002.

Fülszöveg:

„Kálmán Mária Kötete négy egymással mind tartalmi, mind formai tekintetben szorosan összefüggő történelmi elbeszélést foglal magába. Színterük az ókor. Az első a görög mitológia homályába vesző időszakban, Lükurgosz idején játszódik, a másodikként Nagy Sándor a főhőse, a harmadikként Titus Flavius, a negyedik pedig a római birodalom összeomlásának, a császárokat kinevező-legyilkoló pretoriánusok uralmának idejét idézi fel. Külön ki kell emelnem a szerző atmoszférateremtő képességét – amely Móra Ferenc „Aranykoporsó”-jához hasonlítható –, s dialógusainak drámai feszültségét. Ezek az eszközök rendkívül vonzóvá, olvasmányossá teszik írásait.”

Szerdahelyi István esztéta

A szerző a két, két és félezer év előtti múltba, a görög-római birodalom négy különböző korszakába alámerülve kutatja a hatalom természetrajzát, annak alakváltásait. Az elbeszélések nagy erénye a korhű megjelenítés, az antik szellemiség és kultúra bensőséges, hiteles megidézése, a lebilincselő nyelvezet, a leírások elevensége, sodró életszerűsége. A történelmi tematikán és kereteken belül Kálmán Mária valójában négy – egymástól eltérő – hatalmi szituációt és hatalomgyakorlási metódust világít át parabolisztikusan. Jól érzékelhető a korokon átívelő filozofikus problémafelvetés: általános érvényű, azaz „örök emberi” létalaphelyzetekről van itt szó! Korunk, az ezredforduló, sok tekintetben emlékeztet a görög-római birodalom utolsó periódusának válságkorszakára, az értékstruktúrák felbomlásának-átrendeződésének időszakára. A kibontakozás iránya ma is bizonytalan, mint egykor volt. Nagy szükségünk van tehát e folyamat ismeretére, hiszen a törvényszerűségek mindig törvényszerűségek maradnak, a létezés alaphelyzetei mindenkor ismétlődnek. Politikai kultúránk csak akkor finomodhat, ha tisztában vagyunk vele: a világ nem „fejlődik”, hanem periodikusan változik csupán.

A rendkívüli politológiai érzékkel és esztétikai érzékenységgel, igényesen megírt történetek egymásba épülő, egymásra ráfelelő sora izgalmas, figyelmet keltő olvasmány a történelem – és a jelen – iránt érdeklődők számára.

Az első történet Arkadiába vezet, ahol az i. e. 7. században Lükurgosz a hatalom érdekei és a demokratikus jogok összehangolásával teremtett virágzó kultúrát. A szerző érzékletesen, mély érzelmi átfűtöttséggel idézi meg az önérzetes, korábban teljesen szabad bennszülött helóták élethalál-küzdelmét az őket leigázni kívánó achájok „kemény diktatúra”-jával szemben. Egész Peloponnészoszt lángba borítják, nem hajlandók meghódolni Spárta kegyetlen törvényei előtt, s végül is győznek. Vezérük, a félig acháj, félig helóta származású „szerelemgyerek”, Lükurgosz az összes poliszra kiterjeszti könyörületos és igazságos törvényeit. Ő tehát a demokratikus és emberséges – azaz ideális – hatalomgyakorlás híve, aki a szív és az értelem szövetségére építve teremti meg népe számára a méltó élet feltételeit.

A *Félisten* című elbeszélés i. e. a 4. században játszódik; a makedón Alexandrosz világhódításáról, majd megsemmisüléséről, megsemmisüléséről szól. Történelmileg hitelesen, az ókor szokásrendjének, kultúrájának tökéletes ismeretében, ugyanakkor remek szépírói kvalitásokkal eleveníti meg a szerző Nagy Sándor vérrel és vassal összekovácsolt birodalmának félelemteli légkörét. Az alig huszonöt éves uralkodó nem érte be a Görögországtól Palesztínáig, Perzsiától Babilonig

terjedő óriás birodalommal – a hybris egészen kincses Indiáig űzte-hajtotta, mindenkit elpusztítván, aki akaratával szembeszegült. Végül birodalma szétesett, ő maga pedig Korinthoszbán saját ellenpólusával, a hordólakó bölcs Diogenésszel szembesülvén, felismeri: nem a fegyverek, hanem a filozófus gondolatai fogják alakítani végső soron a világot. Még aznap éjjel belázasodik s meghal. Nincs az a hatalom, amely erősebb lenne a szellemnél! – amely örökkévaló; a földi birodalmak viszont mulandók.

A legösszetettebb, több szálon futó, legármánytabb problematikájú novella a harmadik (*Niké*). Itt a hatalom vagy szerelem választási kényszerét átszínezi a nemzeti ellentét is: az i. u. 1. században, a zsidó háború idején (Jeruzsálem lerombolásakor) játszódik. Vespasianus császár hadat visel a fellázadt zsidók ellen; azok főpapja, Agrippa király azonban nem avatkozik be a küzdelembe: gyönyörű húgával, Berenikével tiberiási palotájába húzódva, az ima erejére bízva hitsorsosait. A császár fia, Titus Flavius, leveri a zelóták lázadását s porig rombolja Jeruzsálemet; tettével s férfiasságával meghódítja a gögös királylányt (aki a győzelem istennője, Niké nevét viseli s rajong a görög-római kultúráért). Tíz évig élnek lángoló kapcsolatban, de mikor a hatalom Titus-ra száll, el kell, hogy váljanak útjaik (a haldokló Vespasianus megtiltja fiának, hogy a zsidó királylányt emelje maga mellé a trónra, Agrippa pedig felszólítja hűgát: „térj vissza önmagadhoz!”, őseid hitéhez). Titus mindössze két évig uralkodott, titkos kór sorvasztotta életerejét – alig negyvenévesen meghalt. Rövid császársága idején természeti csapások sújtották a birodalmat, az emberek rémülten suttozták: magára vonta az istenek haragját. Pedig csak a szív törvénye helyett a hatalmi érdekeket követte. Ez okozta vesztét.

A záró novella Róma haldoklásának időszakában játszódik, a 2. és a 3. század fordulóján, amikor már a fő hatalom is adásvétel tárgya lett. A praetorianusok jól szervezett gárdája volt élet-halál ura, ők buktatták (és végezték ki) sorra a császárokat, s emelték trónra azt, aki legjobban megfizette őket („Eladó a bíbor!”). Végül már olyan uralkodót emeltek maguk fölé – vagy inkább: mellé! – aki minden kiváltságot eltörölt, egyenlő jogokat biztosított a Rómához tartozó minden nemzetnek, egyednek. Csakhogy ez a legalacsonyabb szinten való nivellálódáshoz vezetett: fellazult a régi erkölcsi-életformabeli normarendszer, az „egyenlőség” merő formalitássá változott (hiszen különböző rendű-rangú-kultúrájú emberek vegyültek egymással). Az utolsó császár aztán papíron kezdte árusítani a szabadságot, amit jó pénzért megválthattak a rabszolgák is. Végül Cisius, a marcona, sokat megélt praetorianus a Fölkelő Nap földi helytartójának, egy nyomorék, de igen gazdag és előkelő ifjúnak csengő aranyakért elmeséli a majd' negyvenévesi vergődés-hanyatlás történetét, mire Heliogabalus egy keleten kovácsolt fényes mesterkardot ad át neki. Cisius tisztában van vele, hogy ezért bíbor jár – de jöjjön, aminek jönnie kell: az áldemokrácia, a törvény nélküli állapot már nem tartható tovább. Így ért véget egy ragyogó történelmi korszak: Rómát elsöpörték a „barbárok”.

A parabolisztikus köntösben megjelenített folyamatrajz akár a 20. század vérrel-vassal összetákolt (eurázsiai!) nagy birodalmának történeteként is értelmezhető. A demokratikus eszmények – amelyeket Lükurgosz képviselt – szépen-lassan bemocskolódtak, meggyalázódtak a hatalomra törő akarat szolgálatában. Megkezdődtek a terjeszkedés, a hódítás manőverei (Nagy Sándor), majd a lázadók teljes megsemmisítése-leigázása (Titus), végül az erkölcsi romlás, ami elkerülhetetlenül a széthulláshoz vezetett (a praetorianusok). Utánuk csak a teljes lepusztultság maradt. Az ezredfordulón a 20. század minden eszménye romokban hever. Hogy merre, milyen irányban lépünk tovább ebből a válsághelyzetből, az rajtunk is múlik. A Rómát leigázó „barbárok” több évszázad múltán megteremtették a ragyogó európai kultúrát. Vajon tudunk-e most is új értékeket állítani a meggyalázódottak helyére? – van-e olyan eszményrendszer, amely kiutat kínál? Ezek és hasonló kérdések maradnak nyitva Kálmán Mária nagyszerű elbeszéléskötetének olvastán.

Megjelent: Credo, 2002. 3-4.sz. 154-156.p.

„Szemétdombra került a nagy utópia” *Kálmán Mária: Sakk-matt (remix-versek)*

DERÍTŐ

Ha lámpád nem ég
Sose félj
Ha dörög az ég
Sincs veszély
Az esős reggel
Szomorú
Fel a fejjel
Nincs ború!
A csend sohasem
Idegen
Az éj – barátod
Kedvesem
Az emberek
Társaid
Csak nyesettek
Szárnyaik
De csak ahhoz
Van közöd
Aki benned él
S örök.

Ízléses kiállítású kis kötet; a maga nemében egyedülálló, hiszen a *remix* az ezredforduló új műfaja. A címlapon két pezsgőspohár, gyertya s éjfél utó óra: jelzi, hogy határponthoz érkezünk – valaminek vége van, de lesz-e egyáltalán, s mi lesz az új, ami jön? Lesz-e új éve / új korszaka az egyénnek, nemzetnek, emberiségnek? Vagy végleg bealkonyult? – mattot kaptunk a történelem nagy sakk-játszmájában? A remix-forma lehetőséget kínál a szerzőnek arra, hogy hidat teremtsen a múlt és a jelen között, s régi – klasszikus – művek újraértelmezésével új asszociációs mezőnybe emelje a már jól ismert szövegeket. A svájci – magyar *Alterra* Kiadó XXI. századi antológiáiban teljes remix-vers-sorozatot olvashatunk; köztük Kálmán Mária díjnyertes pályamunkáit, amelyekben korunk brutális, érték-tagadó, illetve érték-vesztett valóságával szembesít bennünket.

A *Nemzeteszme – Embereszme* c. kötetnyitó vers Arany János s Reviczky Gyula híres vitáját idézi (*Kozmopolita költészet – Kozmopolita költészet?*). Nemhogy csitulna a majd’ másfél évszázada folyó polémia – napjainkban még inkább felerősödött. Holott a két eszme szorosan összetartozik; kiegészíti, s nem keresztbe metszi egymást! Nálunk az írók – de az „ítészek” is! – két egymással ellentétes végletet látnak benne; s immáron már a politikai értelemben vett nemzet-fogalom is kettéhasadt! Így hát nem ártana felfigyelnünk költő/nő/nk intelmére: „Bár hazánkban, ősi földből / Csupán egy szívnyi maradt, / Elég volt a gyűlöletből, / Ez a szív most már szabad! // Valamennyi kultúr-hérosz / Valamennyi nemzeté / Valamennyi művész lelke / valamennyi emberé!” S vajon nem aktuális-e ma is Vörösmarty *Országháza* c. verse? Ugyan ma már „a hazának van egy háza”, de „fiainak nem hazája” ma sem! „Képviselő mulat benne, / mintha kabarében lenne! / Magamagát prolongálja / Az országnak rossz gazdája! / .../ Ha nem végzi jól a dolgát, / Nem tűrjük tovább hatalmát!” (*Új emberi jogokat!*). És a József Attila- remix? – vajon nem mindannyiunk közös gondját-baját fejezi ki? „Mond, mit érlel annak a sorsa, / Ki el-nem-ismert

proletár, / Új ezredévben lett rabszolga? / Kimúlt alóla a gyár, / Nincs párt, amely pártját fogná, / Játshatja a 'hol a piros'-t – / Lustaságát teszi okká, / S ha kell, kap erről papirost?" – és így tovább, a többi rétegre, s bármely korosztályra érvényesen (*Mit érlel?*).

Találunk itt remek Babits-remixet, rap-változatban (*Hiába*), Eötvös József-remixet a hajléktalanokról (*Megváltás*). Bornemissza – Batsányi – Kölcsey – Petőfi – Gyulai Pál – Ady – Szabó Lőrinc – variációkat kifosztottságunkról – árvaságunkról – elnyomorodásunkról. Mind azt sugallják: az „anyag” síkján (azaz pusztán „materiális” alapon) nem lehet megválaszolni – megoldani létkérdéseinket; ugyanakkor anyag – pénz – elemi létfeltételek híján nem lehet fenntartani az Életet.

A versek másik csoportja a lírai 'én' legbenső régióit világítja át; egy nagyon mély lelki életet élő személyiség érzésvilága tárul fel bennük (*Anyu nyolcvankettedik születésnapjára, Anyutól születésnapomra, A templom lépcsőjén* stb.). Egy fájdalmas ifjúkori szerelem soha ki nem hűlő emlékével szívében járja a költő/nő/ a maga útját (*Derítő, Halott Kedvesemnek, Szerelmem, A Tabánban, Hullócsillag, Fölfelé fordított tenyérrel* stb.). Az értelmiségi lét gyötrelmes dilemmái, egykori eszmé/nye/inek összeomlása – ami végül is tisztánlátást hozott a múltat illetően, tehát pozitív szerepe volt életében – foglalkoztatják, nemcsak egyéni, hanem nemzeti, sőt emberiség-szinten (*Töprengés a betongettóban, Reménysugár-szennyezés, Városrendezés, A null-központ* stb.). Már-már búcsúzik, készül a világból való kilépésre, de nem megkeseredetten: „Hol a tiszta ész világít, / Joghalál nincs. Ott a fény. / Mit nem adtam volna érte / életem legelején! / Nem hunyom be szemem, látok! / Ím itt állok vakulatlan. / Búcsúzom, ifjú barátok – / Mert az évek száma hatvan” (*Ballada a rendelt Időről*). Csöndes mosollyal nyugtázza egy sóhajtasnyi versben: „Eljártszottam a magam szerepét. / Elég. / Volt, aki virágot adott. / Halott. / Utamon mosolyok kísérték. / Szépek. / És aki porig alázott / Fázott” (*Pasziansz*).

A kötetet egy kacagtató, négytétéles *Ludas Matyi*-remix zárja. Fazekas Mihály nyomán a jelenkori Döbrögi/k/ eszén túljáró mai Mátyás/ok/ furfangos bosszúját és igazságtevését meséli el. Egy csereháti gazdát, kinek „visszamenve hetven öse / Ludas Matyi volt az öse”, s ki „éberen vigyázott törvényekre és adókra”, a „báránybőrös Döbrögi” – kemény adót vetve ki rá és a hasonszörűekre – megpróbált mindenéből kifosztani. Csakhogy a gazdáknak megvolt a magukhoz való esze! Gyümölcseiket nem vették át? Termésüket „lábon eladták”. „Disznóikat csendben levágták / Az értékesítőt meg se várták / .../ Ukrajna az egészet felvásárolta: / Ott mesében volt csak disznó, / Eddig mást akasztottak a kampókra.” S mikor a fedelet is el akarta árverezni fejük felől Döbrögi – ők Strasbourgba mentek panasza: „Ha minket megcsalhat Döbrögi örökre / Hetven nagyapánknak nem marad egy ökre”. A „világképviselők kara” nekik adott igazat; s „minden jó, ha a vége jó” – Péter-Pálkor már vidáman folyt az aratás. „Matyi mindig bízott a Gondviselésben, / De maga is tett a gondok ellen szépen. / Döbrögi már nem megy falu közelébe, / Karlovy Varyban gyógyul az epéje. / Kicsi ember lett ő, nincs benne ördögi. / Márvány függ a kúton: 'Köszöni Döbrögi'.”

Bár a remix-verseknek még nincs igazi keletje az újításokra kevésbé fogékony szakmai körökben – mégsem lehet vitatni jelentőségüket. Tudatosítják bennünk, hogy voltaképpen már évszázadok óta ugyanazon problémákkal küszködünk – költőink minden korban ostromozzák a Mát, s sóvárogják „a szebb Jövőt”. Az ember és a morál/talanság/ mitsem változik; ahogy Madách írta: „Más név alatt a Végzet ugyanaz”. S ha ezt nem vesszük szem elől, esetleg tudatos/abb/an küzdhetünk a jelen anomáliái ellen, s kudarcainkat is nyugodt/abb/ fölénytel tudjuk elviselni. Ezért érdemes tehát olvasnunk remix-verseket /is/!

Megjelent: Napút, 2007. 1.sz. 110-112.p.

„A Földön örök a Sötétség és a Világosság párharca”

Kálmán Mária: 216 (regény)

Alterra Kiadó, Budapest, 2007.

Fülszöveg:

„1962. február 4-én – a Vízöntő Korszak kezdetén – fehér hajú emberek születtek. Genetikai érdekességük alkalmassá tette őket a különböző kozmosz-síkokkal való érintkezésre. Együtt nevelkedtek 1989-ig egy Csendes-óceáni szigeten senki mással nem érintkezve mint 5 mesterükkel és a Koordinátorral.

A Koordinátor és az 5 mester kozmikus eszközökkel és tanokkal készítette fel őket feladatukra: a különböző nooszférák egységes megmentésére.

A fehér hajúaknak 1989-ben el kellett hagyni a szigetet, és azt a koordinátor elsüllyesztette.

A sziget felszínén semmi más nem létezett, mint egy pentagramma, a Pythagoreus-jelkép. Maga a nagy Sybilla adta át a benne rejlő összefüggések matematikai tudományát Pythagorasnak.

Hová vezet a pythagoreusok jelképe?

1989 a Kígyó Éve volt, katasztrófákkal, melyben a stratégiák nagy része elpusztult a Likvidátorok elleni harcban.

De a 216-ból negyvenen életben maradtak ...”

A Szerző

Sci-fi? Avagy utópia? – netán anti-utópia? “Reális” világunkban szokatlan eszközökkel, bizarr történetbe ágyazva mondandóját, sugallja a szerző: amennyiben a szeretet-törvényt áthágjuk, a benső élet kiépítését elmulasztjuk, külső világunk szétesik, és beteljesül rajtunk (is) a hanyatló civilizációkat mindenkor fenyegető átok: az összeomlás, pusztulás. A “szereket-parancs” írónk szemében nem merő absztrakció, hanem az emberek egymás iránti figyelmesség, előzékenysége, szolidaritása – a segítő-készségnek az a foka, amikor nem csupán együttérzünk embertársainkkal, de küzdünk is egy lehetséges igazságosabb társadalomért. Kitágítva a tér-idő határait, az író mozgásba hozza ontológiai, kozmogóniai, természet-tudományos, mitológiai, sőt földrajzi ismereteinket; tágas “világ-otthont” varázsol körénk, amelyben nyilvánvalóvá válik számunkra: jelen-korunkban a sok-ezeréves emberiség válaszút elé érkezett – vagy átlép (visszalép?) a transzcendens “láthatatlan” világgal kapcsolatot tartó “paradicsomi” emberiség, a “homo humánus” (kozmosz-ember?) korszakába, vagy visszasüllyed az anyagba, felmorzsolva önmagát. A szerző ezoterikus szójátékkal érzékelteti mindezt: vagy az Atom-halál, vagy Atmon országa (a szabadság, szeretet, ösbizalom, a metafizikai értékek valós birodalma) vár ránk.

Kálmán Mária számtalan szereplőt mozgat: a 216 (jobbára csak számokkal jelölt, de egyi-küet-másikukat névvel is illetett) kiválasztottn kívül természetes, hétköznapi embereket, képzeletbeli alakokat, isteneket-félisteneket, árnylényeket, a Sötétség és a Világosság mítoszi figuráit, élőket és holtakat; de mindannyian inkább valamely elvnek, eszmé(ny)nek a megtestesülései, mintsem hús-vér, több dimenzióban ábrázolt személyek. Így a regény bizonyos értelemben való világunk absztrakt modelljét kínálja, amely a mitikus keret révén az

“örök visszatérés” törvényei szerint szerveződő valóság (a mindenkori civilizáció) belső feszültségeit, ellentmondásait is feltárja. Hiszen “örök” elvek, léteérdekek csapnak itt össze, méghozzá az emberiség sorsát, jövőjét eldöntő módon; ugyanakkor közvetlenül érintve a napi-politikai aktualitásokat is.

A 216 titkos, misztikus szám – “a számok száma”, a lehetséges történelmi formációké, amelyekből eddig – az ős-kezdetektől napjainkig – 213 megoldást ismert meg, illetve használt fel az emberiség. A végső társadalmi harmónia (ami a Föld ezoterikus célja) száma is 216, ami egyúttal a Föld kozmosz-fajsúlyát jelöli. A szerző alapos matematikai, filozófiai, sőt asztrofizikai, biológiai, művelődéstörténeti felkészültséggel bepillantást kínál a társadalom-történeti “titkokba”, s – hősei szájába adva – tudatosítja bennünk: az erős hierarchiára épülő társadalmak előbb-utóbb széthullanak, a centralizált intézmények összeomlanak, s az azt követő anarchia csakhamar egy új hierarchikus szerveződésnek adja át a helyét. De mi lenne, ha az anarchikus állapotokat követően (214. formáció) megpróbálkoznánk a piramis megfordításával? Létrejöhetne a decentralizált gazdasági egységek hálózata, majd a politikai pártok is hálózattá szerveződnenek, s egy szellemi *Koordinátort* emelnének maguk fölé (215. formáció), aki a Sötétség és Világosság erőinek összecsapását irányítaná, s a Fény győzelmével megteremtené a társadalmi harmóniát (216. formáció). Ez lenne a sok-évezred óta óhajtott-vágyott “Paradicsom”, amelyet Dante oly csodálatosan megénekel, de amely természetesen mindig csak vágyálom marad. Utópia.

De hogyan zajlik mindez a regényvilágon belül? A főszál a mitikus; ebbe vegyíti a szerző a társadalomelméleti, aktuál-politikai kérdésekre adott válaszait.

1989. július 9. az a fiktív nap, amelyben bolygónk “kimozdul” megszokott helyzetéből: “Mintha borzongás futott volna át kérgén, repedéseket produkált, itt-ott árvizet, felhőszakadást, hegyomlást, vulkánkitörést jeleztek. És morgott, sóhajtozott valami”. E rendkívüli állapot hosszan, elhúzódóan nyomasztja az embereket, egyre több idegesség, agresszivitás, gyűlölet halmozódik fel bennük, (ön)gyilkosságok, hadüzenetek sora kíséri a pusztító erőket; mindenki félelemben és gyanakvásban él. De ugyanezen napon valami egészen más irányú rendkívüliség is történik: “a Csendes Óceán egyik lakatlannak hitt szigetén felségjel nélküli repülőgép landolt”. A gépből kiszálló utasok meglepetten látják: várták már őket. Két hófehér hajú, szivárványszínű fiatal albínó (*Artnér* és *Ászok*) kalauzolja szállásukra a vendégeket, miközben fehérhajúak százai sietnek el mellettük, egy cél felé tartva; arcukon élő lelkeség tükröződik, tehát nem “robotok”. Egy föld alatti óriás kupolacsarnokban aztán egy vénséges-vén ősz öregember felvilágosítja a vendégeket: “két óra múlva a bolygó két fokkal megdől, s a sziget elsüllyed; a szárazföldön iszonyú katasztrófák lesznek”. Beszélgetésükből kiderül: az aggastyán az első “őszen született” (Los Angelesben, 1901. Júl. 9.-én, *Delanonak* hívják), aki arra hivatott, hogy az azóta már több nemzedékben is megjelenő “fehérhajúakat” maga köré gyűjtse, s adott időpontban a nagy “világküzdelemben” bevesse őket a Fény oldalán.

Az öt vendég nem tartozik az “őszhajúak” közé, de mindannyian egy évben láttak napvilágot (1939). Apátlan-anyátlan árvák voltak, így *Delano* csere-alanyként olyan szülőkhöz csempészte őket, akiknek ugyanezen évben albínó gyerekei születtek (tudtuk nélkül egyszerűen kicserélte a gyerekeket, s a fehérhajúakat a saját szigetére vőve, maga gondoskodott nevelésükről, a később szintén odagyűjtött – 1962-ben született – ősz társaikkal egyetemben). A meglepődött jövevények kíváncsian ismerkednek albínó-testvéreikkel, akiknek eredeti nevét most ők viselik; s megtudják saját régi nevüket, származásukat (ki-ki más országból, más-más családi, társadalmi környezetből érkezett). Az öt *mutáns* így voltaképpen a *Közvetítő* szerepet tölti be a “régí” emberi világ s a kialakulóban lévő új között; hivatásuk, hogy a 211 ősz hajú *transzmutánssal* együtt katalizátorai legyenek a Föld metamorfózisának. A regény végére mind az öten meghalnak, s az őszhajúak közül is jobbra csak azok maradnak meg, akiknek számában a 3 (szakrális szám!) szerepel.

Csakhamar négy repülőgép repíti mindnyájukat a világ négy tája felé, hogy átsegítsék az emberiséget azon a kataklizmán, amikor a Föld a Halak jegyéből átlép a Vízöntőbe, s a Csendes Óceán alatti földrészek felszínre kerülnek, miközben az Ázsiától nyugatra eső területek víz alá süllyednek. “Afrika eltűnésével megsemmisül minden kór és nyomor. Európával megszűnik az emberiség múltja”.

A 216 “kiválasztott” mindegyike különböző (egyéni vagy közös) feladatot kap; s a regény sokágú, változatos cselekménye az ezek végrehajtása körüli bonyodalmakra épül. A fehérhajúak képességet kaptak a transzcendencia megismerésére, megértésére; a *Likvidátorok*, akik hol segítik, hol pusztítják őket, a Kozmoszsal való kapcsolatfelvételt katalizálják – “ismerik a Kozmosz egyetemes célját, s elbitangolt bolygónkat majd ők vezetik vissza a nagy galaktikai közösségbe”. Hét óriás-szellem (*vid-lusok*) próbálkozott valamikor az ős-múltban az emberiség megmentésével, “átprogramozásával”, eredmény nélkül. Az *Egyes* – a sugárzó ős-öreg *Matatron*, *Delano*, – a katakombák őskeresztényeinek hitével hirdeti: “A halált az ember hozta létre. (...) Az Élet nem evilágból való” (mitikus gyökerei vannak!) – a “köztes létben” azonban élet is, halál is legyőzhető, hiszen az szellemi létforma (“láthatatlan” és “örök”). A *Kettes*, a *Fekete Úr* viszont, aki lángban – kardban – vérben leli gyönyörűségét, az *Egyes* népének megsemmisítésére tör. A küzdelem mitológiai szinten zajlik, bár földi eszközökkel; az emberek testi valójukban csatáznak a *Likvidátorokkal*, akik különböző bio-, sugár- és mágikus fegyverekkel irtják őket. A Sötétség – Világosság egymást kizáró ellentétét csak a *Hármas*, a *vid-lus*-szellem, a benső *Béke* és *Harmónia* megtestesítője oldhatná fel. Ő ugyanis “elme-test”, időnként fizikai testet ölt, hogy előkészítse a “harmadik Időt” (a lineáris-kronologikus és a körkörös-természeti Időn kívüli “örökkévalóság” időtlenségét).

Kálmán Mária sokat merít az emberiség legősibb bölcséleti könyvéből, az *Upanisádokból*; ezoterikus szemléletmódja *Szepes Mária* okkult gondolati rendszeréhez áll közel. A keresztény világképet a mélységesen mély tibeti misztika és kínai filozófia elemeivel ötvözi, de sokat merít *Hamvas Béla* életművéből is. Ugyanakkor egy modern politológushoz méltó tisztánlátással napjaink társadalom-politikai történéseire (is) vonatkoztatja felismeréseit, s az “örök érvényű” igazságok fényében teszi mérlegre jelenkorunkat (világtörténelmi méretekben). Az intenzív, kiéleződött pártküzdelmek történelmi gyökereire is rámutat: “A XIX. század mögött ott állnak a XVI. és XVII. század szabadkőműves páholyai, az ezoterikus pártok. Mögöttük ott találjuk a XV. század korlátlan hatalmú szerzetesrendjeit, a kódexalkotókat”. Életformájuk és működésük valójában már a mai pártok csíráit hordozza. Csakhogy míg korábban egy-egy eszme, vagy egy-egy uralmi érdekcsoport szolgálatában álltak, “ma a politikai hatalom igazi birtokosainak, a gazdaság urainak érdekeit képviselik”. Noha a nyomort, igazságtalanságot egyik párt sem képes megszüntetni, az emberek mégis bíznak bennük, – ahelyett, hogy a Lét törvényeinek megismerésére, az aszerint való életre törekednének. A regény egyik szereplője, *Taufik Hotep* egyiptomi praxeológus a pártok létét régebbinek tartja a fáraókénál és a prehistorikus időkből eredetzeti, egészen a sámánokig visszamenően, akik – szerinte – “a világ első apparátusát” hozták létre. Természetesen, mindez nem eszmefuttatásokként épül be a regénybe, hanem az interakciók, beszélgetések szerves részeként. A mitikus történéseket át- meg átszövik a jövő irányába mutató utópikus mozzanatok is, amelyek fényében világossá válik, hogy a tévútra tért emberiséget már nem lehet megóvni a katasztrófától.

A világ négy kitüntetett pontjára érkező *mutánsok* és *transzmutánsok* érdekes szellemi tapasztalatokat szereznek a likvidátorokkal vívott harcaik során, s egymás után tárulnak fel előttük a Kozmosz titkai. Az ősidőkben a “kozmosz-ember” mindeme titok részese volt, hiszen mindenki ivott a *phlogistonból*, a Zöld folyó “életvizéből”; “a lét illatot lehelt” köröttük, a *kykeon* bíbor folyója boldogságot kínált. De ők a technikát, a gyorsaságot választották, nem akartak békében élni Teremtőjükkel. Elutasították az *ichort*, az istenek vérét is, ami által “örökéletet” nyerhettek volna. Így – benső sugárzásukat elveszítve – a háború és a halál törvényét emelték maguk fölé. A

három nemes nedű pedig azóta a *Fekete Úr* korszakában gyűlik, s nem az embert szolgálja, aki – bejárva a “köztes lét” öt állomását (születés – álom – nirvána – erkölcsi törvény – a szív parancsa) – nem juthat el a hatodik, a legfontosabb fokozathoz: a “láthatatlan lét”-be.

Az őszhajúak egyik csoportja Örményországba, az Ararát hegyére indult az *első Likvidátor* vezérletével. A Tigrisliliom-kráter öt peremkráterében (az Egykedvűség – Akadályok – Álmok – Kétségbeesés – Maják Tava) alámerülve, a transzmutánsok végül a Fekete Halál Tavában (amelynek ólomiszaptól súlyos, 600 fokos radioaktív vize mindenki elpusztít), örökre eltűntek. Másik csoportjuk a Himalája egyik mély, katedrális nagyságú barlangüregében (a *Három Idő* barlangjában) egy titkos szeánszon a *Hármassal* (a tibeti *yid-lussal*) találkozik, aki tanácsokkal látja el őket a *Fekete Úr* elleni küzdelemre vonatkozóan, kinek 800 éves küldetése épp most van lejáráóban (ugyanis hatalmát 1193-ban, a Szent Grál eltűnésének titokzatos pillanatában kapta, amit majd a mágikus pentagramm fog megtörni). S ha létrejön az új emberiség, megszűnik a “bábeli nyelvzavar”, megszületik az “új Atlantisz”, “melynek nyugati határait az Uráltól a Kaukázusig átvezető hegyek képezik majd”. Addig, természetesen, a *Kettes* iszonyú pusztítást végez az emberek körében.

Voltaképpen mind az *Egyes*, mind a *Kettes* és a *Hármas* – félisten. A *Kozmosz* sugárzó népéhez tartoznak, akár pozitív, akár negatív szerepet töltenek be az ember(iség) sorsát illetően. Az *Egyes* azért hozta létre a “fehérhajúakat”, hogy azok keresztülhúzzák a *Kettes* embergyilkos számításait. A *Hármas* szám-kombinációi pedig a halál fölötti győzelmet ígérnek. Az író(nő) sajátos ezoterikus érzékenységgel, fantasztikumba hajló fantáziával vezeti el az olvasót a *Kozmosz* törvényeinek megsejtéséig. Hat alapszó van, amelyek hat színt, hat számot, hat létezési formát jelölnek, együttes értékük adja a kulcs-számot ($6 \times 6 \times 6 = 216$); s e számok egymás mellé rendelve Satanael számát (666) jelölik. Az alapszavak együttese pedig a szakrális lét-titkot fedi fel: “*Om mani padmé hum*” (“kincs a lótuszban”, “igazgyöngy a taviórszában”, avagy: “fény a sötétségben”). Aki rájött a “szent szám” titkára, az elnyeri a halhatatlanságot. A *Kék Bolygó* azért jutott tévútra, mert áthágta a kozmikus törvényeket. “Megszakították a tíz biológiailag legfontosabb aminosav-láncot, amely az Élet információtartalmát hordozza. Élnek, de nem ismerik az Élet törvényszerűségeit. Korcsak, de ezt nem tudják magukról. Meghalnak, és azt hiszik, ennek így kell lennie”. Holott a “tökéletes” élők nem ismerik a halált. “Az Úr az Élet száguldó szövete, megnevezhetetlen mennyiségű élet, mely gyökeret ver, ha talajra talál, és fejlődik végtelen. A sugárzó emberek sem egyformák, ahogy nem egyforma az anyag, amelyben élnek”.

A *transzmutánsok* harmadik csoportját *Taufik Hotep* vezeti el a *Napisten* városába, *Cheperbe*, amely 14 geológiai szint alatt helyezkedik el a Föld méhében. A halott város felett finom szemcséjű porfelhő lebeg, középen hatalmas – több évezredes – csillagászati objektum, benne az Úr legtitokzatosabb pontjaira irányított távcsövekkel. “Az Univerzum ezen pontján olyan volt a Mindenség, mintha taszítása folyton folyvást hatna. A fekete lyukkal ellentétben itt nem elnyelt, hanem áramoltatott, távolított, lökött, mégpedig minden égitestet, ami csak a Földről látható.” Aztán egy szfinx-kolosszusokból álló sétányon át egy gigászi Szfinx-alakú templomhoz értek, amelynek négyszögletes írásjelekkel sűrűn teleírt falai ősi titokról árulkodtak. Az írás mellett számok sora, freskók, amelyeket a stratégák megpróbálnak értelmezni; mikor váratlanul iszonyú földrengés rázza meg a Napvárost, s a fekete föld mindent és mindenkit betemet ...

A fehérhajúak negyedik csoportja a *Chimborazo*-hegy belsejébe tart, a *Fehér Hold* barlangjába, ahol a híres “fekvő oroszlánt” akarják tanulmányozni. Számtalan rozsdavörös csontot találnak itt, ami a kannibalizmus biztos jele. Továbbhaladva, egy titokzatos föld-alatti ország tárul fel előttük, amely a Dante által megénekelte *Pokolra* emlékezteti őket. A Fekete Nap izzó hőséget áraszt, titáni hegycsúcsok emelkednek magasba, zöld és vörös folyók szelik át a hegyeket; “sárga és kék gázörvények süvöltenek”, higany- és ólom-folyó hömpölyög előttük, mangánfényű alakok

sűrögnek-forognak, “nobéliumból és plutóniumból szintetizált” zamjakok (biorobotok). A Pokol legmélyén a fővárosa, DIS, s annak közepén egy óriási plutónium-vár áll. Egy titokzatos hang közli a látogatókkal: csak hárman léphetnek be a várba, s kettő közülük nem fog visszatérni. Spirálszerűen kanyargó folyosókon át jutnak el a toronyszobába, ahol már várja őket a *Fekete Úr*, aki rögtön oktatást tart nekik az emberi lények torzult mivoltáról (feledték a Kozmosz alaptörvényét, az önmegtartást, ami a Harmónia forrása); így voltaképpen “fertőzik” a Kozmoszt, hisz “hibás mutáns-voltuk milliárdjait viszi szét az Úr száguldó étere”. Aztán felvilágosítja őket: “Én nem vagyok az ellenségetek. Ez nem DIS, nem a rossznak a helye, ez BIS, a biológiai átalakítás városa” – aki hozzá fordul, azt *mgonná* teszi, azaz örökéletű, *kozmoszlényű* emberré. A három vendég közül kettő (egy *mutáns* és egy *transzmutáns*) máris láthatatlanná válik (nyilván *belülről* vonzotta őket a kozmikus harmónia). Viszont a 77-es stratégia, *Schlange* (Kígyó!) büntetlenül visszatérhet az őszhajúak körébe, hogy elűjságozza nekik: “BIS előkészíti a Föld magját egy új galaxissá váláshoz”; nem zamjakok lesznek azokból, akik hatalma alá kerülnek, hanem *mgonok* – új típusú, benső harmóniában élő lények.

Mindezek után a pusztulástól megmenekült transzmutánsok, stratégiák, mitográfusok, valamint a holtak lelkei *Jeruzsálemben* gyűlnek össze, ahol megvitatják a történeteket s a világváltozás esélyeit (itt van “a Föld köldöke”, innen indul ki majd a megújulás a pusztító háborúk végén). Az Olajfák Hegyének jordániai oldalán álló Fehér Villában, *Judit* és *Eszter* – két “normális” emberlény – pálmakerttel övezett otthonában, a tágas könyvtárszobában ezoterikus szeánszot tartanak. A *Közvetítők* közül már csak egyedül életben maradt *Ingeborg* is jelen van, s örömteli meglepődéssel fedezi fel, hogy a hat *yid-lus* közül a legnagyobb, a *Hármas* is eljött közéjük. Ő hívja fel figyelmüket *Henoch* próféta *Apokalipszisére* (“a világ legnépszerűbb könyve”), s a három szellem-óriás (az *Egyes* – *Demiurgosz*, a *Kettes* – a *Fekete Úr*, a *Hármas* – a *Koordinátor*) szerepére az apokalipszis folyamatában: a *Fekete Úr* az ember testét kívánja erősíteni, a változásokra alkalmassá tenni; az *Egyes* viszont a szellemét – ő a “tudat-konstruktőr”. Egyikük a külső, másikuk a belső világ fizikusa, illetve pszichológusa; mindketten *saját* elképzelésük alapján készülnek a Föld jövőjére. De az általuk alkotott lények csupán “bio-túlélők” lesznek – hangsúlyozza a *Hármas*; “sosem fognak egyezni az eredetivel”, a *kozmosz-emberrel* (*Adam Kadmon*). A Földet voltaképpen már rég el kellett volna pusztítani, hiszen “beteg”; de hét galaktika kiállt érte és vállalta a meggyógyítását (így lett a 7 misztikus szám: hétféle kultúr-génnel van beoltva az ember). Holott a Kozmosz fajsúlya szerinti száma a 216 lenne, mint a Földé. Miután minderről felvilágosította kíváncsi hallgatóit, a *Hármas* – a *yid-lusokkal* együtt – eltűnik.

Judit pedig különleges koktélt kever a 666-féle gyökérből főzött Szezámból, amelyből mindnyájan isznak. Teljes holdfogyatkozás van – a legjobb alkalom, hogy bepillantsanak az “örök Éjbe” – felszínre hozva tudatalattijukból a *mély-ént*. S ekkor megdöbbenve észlelik: a likvidátorok bennük magukban vannak! Felismerik a *Sziklát*, amelyet a szent Hagyomány a Föld középpontjának tart. *Inge* egy Asszonyt lát, akit Erythreának szólítanak; kezében könyv, amit elégetnek, majd gyors egymásutánban még 12-t (a 12 *Sybilla* közül ő a *Könyv Sybillája*!). Az Asszony halkan mormolja: “A *Matatronok* ismerik csak a jövőt. (...) Nem *Henoch* víziójában és nem *János* eljövendő apokalipszisében van az igazság. (...) Enyém a *Logosz*!”

Ingében világosság gyűl: *Delano* voltaképpen *Matatron* volt, a Jövő tudója! S már sejti: a tenger kiáradása csak a tragédia kezdete (lesz). Újkori népvándorlás kezdődik a megmaradó földrészek felé; az összezsugorodó szárazföld kicsi lesz, s a bennszülöttek és a menekültek hiába fordulnak *Mahákalához*, a föld alatti világ urához, nem segít rajtuk senki és semmi. *Judit* pedig a Szezám hatására azt ismeri fel, hogy valójában 1193-ban, a legendás *Szent Grál* eltűnésekor eltávozott vele az “örök élet” lehetősége is. Az 5. *Likvidátor*, – “a világ összes arcát egyszerre birtokló erő” – minden emberben benne van: általános anti-anyag; “vázái befelé öntik a halált”. Több mesterstratégia – az Upanisádokra hivatkozva – úgy véli: “az egységes Világsszellem”, melynek neve ATMON – “hazahívja fiait”. Talán épp az ATOM lesz az eszköze? Mindenesetre, ha a

Világsszellem úgy akarja, helyreállítja az Ős-sötétséget, s *Tamasz* mindent elborít. (A Sötétség három arca: *DIS* városa, *Hum*, a Kozmosz-tengely sötét fele és *Tamasz*, a 216-os számmal jelölt csillagászati pont, ahonnan majd az apokalipszisre vonatkozó jeladás elindul.) Tehát ahogyan Vörösmarty *Csongor és Tündéjében* az Éj-királynő hirdette: “Sötét és Semmi voltak, /Én valék, /kietlen, csendes/ lény nem lakta Éj”; majd: “Sötét és Semmi lesznek /Én leszek, /kietlen, csendes, /lény nem lakta Éj”.

Kálmán Mária számára az ezoteria otthonos közeg, a valóságnak ugyanolyan eleven rétege, mint az empiria. Hőseit – a láthatatlanokat és az élőket – egyaránt úgy mozgatja, mintha azok szemünk előtt járnának-kelnének-vitatkoznának apró-cseprő mindennapi dolgaikról. A legkülönbözőbb nyelvű és hovatarozású emberek is tökéletesen értik egymást; hisz valójában telepatikus úton érintkeznek. Mint ama bibliai apostolok, akik megkapták a “nyelveken szólás” karizmáját – ők is tökéletesen értik egymást. Mi olvasók pedig személyes ismerőseinknek érezzük őket, s várjuk a “végkifejletet”, melyben – minden “ármánykodás” ellenére – a Világosság arat diadalt. Bízunk benne, hogy a *kozmikus evolúció* legyőzi a Fekete Úr hatalmát – amint azt az utóbbi évszázadok legnagyobb szellemei sugallták (*Goethe* egész életműve, *Nietzsche* próféciai, *Lin Yu Tang*: A bölcs mosoly, *Hamvas Béla* munkái stb.). A jótékony szellemsugárzás befolyásolja az össz-emberi gondolkodásmódot: aki nem az élet *célját*, hanem az *értelmét* keresi, az a *benső* ember – az *endokrácia* – oldalán áll, s hisz a küzdelem értelmében is. Miközben a könyvtárszobában élők és holtak, emberek és szellemek együtt beszélgetnek, a Szepes Mária könyveiből jól ismert *Raquel* figyelmezteti őket: veszély leselkedik mindnyájukra. “Ismeretlen erő jelent meg a Holt tenger térségében”, a Bermuda-háromszögben, sőt a Himalájában is – amely végzetes lehet az emberiségnek a Kozmoszsal való kapcsolatára.

Ezek után felgyorsulnak az események. *Ingeborg* a szeánsz éjszakáján megbetegszik: a lelke fáj az emberért, a világért. Sorra köré gyűlnek az őszek, a yid-lusok, a stratégiák, tudományos kutatók (stb. stb.); sőt, a Koordinátor láthatatlan jelenléte is érzékelhető (a belőle sugárzó bioenergia révén). Mindannyian tudják: a Földön csakhamar bekövetkezik a döntő változás. Henoch bosszuló angyalai (*Raquel*, *Sarakiel*, *Tamiel*, *Kimbra* és *Asea*) felfedeztek egy tökéletes föld alatti városrendszert, amely a Földközi tengertől a Kaspi tengerig húzódik, s amelynek főbb csomópontjai a Holt-tenger, a Van tó és a Szeván-tó alatti részek. “A Kozmosz törvénye már nem vár tovább” – szólal meg Inge végső erejével, s aztán elhalványodik. Ő, az utolsó *Közvetítő* is halott immár ... A yid-lus ünnepélyesen búcsúztatja: “Itt az endokrácia első halottja, aki azt a kis semmit, amit embernek neveznek, nem volt képes eladni a többért ...” Most már teljesülhet a *Matatron* utasítása: “Vetíts az Égre olyan pentagrammát, amelynek szögei 36 fokosak. Ahová vetítődik, ott lesz az új haza. De addig meg kell változnotok”. Ezzel a yid-lusok nyomtalanul eltűnnek, s velük együtt *Ingeborg* is, akire már vártak láthatatlan társai. Végre megtapasztalta ő is: valóban van “köztes lét”!

A könyvtárszobában tovább folyik a diskurzus az emberiség sorsáról, a *Koordinátor*ról, aki azon fáradozik, hogy “mire a Föld az Amphorák pályájára áll, kozmikus lakói legyenek. Az evolúciót az endokrácia katalizálja, előkészítvén az emberiséget egy olyan fordulatra, amely a Kozmosz törvényeinek mélyebb megértéséhez, betartásához vezet(het). Odakintről azonban hirtelen óriási láрма, fegyverropogás hallatszik – folyik a földi háború! *Raquel* dühösen szól: “Ezeket akarjátok ti előkészíteni a halhatatlanságra? – Itt egy dologra van szükség: gyors döntésre. (...) Egy korszak lezárult ... A Vízöntő felé rohanó Föld archetípusú emberének kora lejárt ...”

*

A befejezés mégsem a katasztrófa képeinek megjelenítése ...

Ingeborg odafönről látja: az Aion-tengerben a phlogiston-kykeon-ichor megkettőződik, zöld-vörös-sárga-ezüstkéék folyók ömlenek a vízbe. “Ez az örökké színét váltó tenger olyan, mint a fehérhajúak szeme” – ismeri fel *Inge* boldogan, – s az elszórt szigetek az “új emberek”

szülőföldjei, “az őszhajúak őshazája”. Itt várta őt *Delano*, aki ki tudja hányszor s milyen alakban öltött már testet, hogy küzdjön az emberért, a jövő endokráciájáért. Ingében most tudatosult: ő a Koordinátor! – aki az élet jelképéül a pentagrammot adta az emberiségnek: az aranymetszés kozmikus ábráját (amit aztán a reneszánsz festői mint “világelvet” avattak az emberiség közkincsévé; innen műveik fantasztikus benső harmóniája!).

A Fehér Villa könyvtárszobájában még mindig eleven a szellemi pezsgés. Judit és Eszter a megidézett lényekkel – mitológiai alakok, bölcsek, élők és holtak együtt – vitatkoznak az Emberi Jogok Nyilatkozatáról, amely valójában a tulajdonjogot deklarálta, a szabadság – testvériség – egyenlőség szolamával elfedve. Ha “szent” a tulajdon, akkor soha nincs, nem lesz vége a gyűlölködésnek – irigységnek – háborúskodásnak. Ha a Kék Bolygó ezen a nyomvonalon halad tovább – nincs jövője! Ha nem értette meg, mi a 216, majd megtudja, mi a 666! Ha elhagyja a Földet a “megváltó értelem” (mert a legkiválóbbak, legértékesebbek, a “tökéletesek” inkább öngyilkosok lesznek, hogysem a kialakult “csődtömeggel” vesződjenek!), akkor jön a barbár “hordák” rémuralma. Vagy a Kelet mindent elsöprő őseréje! Ázsiában még van erőtartalék; s a világon minden harmadik ember ma már kínai ... Ők nem tagadják a “benső világot” – sőt! Ősidők óta hitték s hirdetik: “Törvényeink a Világtörvény! ... Úgy látszik, meg kellett várni a válságot ahhoz, hogy felfogják igen tiszteletre méltó kortársaink, hogy létezik Világtörvény; s hogy nem az a destruktív, aki megmondja, mi vezet a katasztrófához”. Lehet, hogy ők fogják megújítani az Életet? ...

Ingeborg s a *Demiurgosz* – látva és hallva a földiek vitáját – összenéznek. Ekkor hirtelen-váratlan a bolygón telefonok ezrei szólalnak meg: “Ősz hajú gyermekek születtek az Elbruszon! ... Ez már a negyedik generáció!” Örömnép tör ki mindenütt, szerte a Földön. Lám, a Szent Logosz parancsát semmi és senki nem semmisítheti meg!

Ezzel a reménnyel zárul a regény. Ha értünk belőle, ha odafigyelünk az író(nő) figyelmeztetéseire és “tanácsaira” – ha túl tudunk lépni az egysíkú, üres “materialista” szemléleten, anyagelvűségen, akkor talán lesz még utunk a magasabb Értékvilághoz, s esetleg épp ezáltal “újjászülethet” Földünk. Ha nem: akkor valóban elnyel bennünket DIS, s ATMON országa helyett az atomhalálban lesz részünk. Ez Kálmán Mária “üzenete” a Jövőnek ...

Tanulmány a 216 c. regény elektronikus verziójában

<http://mek.oszk.hu/05000/05079>

„Ahol a kezdet, ott a vég” *Kálmán Mária: Halló, halló, Univerzum!” I-II. (regény)*

Elektronikus kiadás, 2007.

„A mesterstratégák egy része BIS-ben él, Új-Atlantisz fővárosában. BIS mai tudásunk szerint csak két helyen közelíthető meg, az egyik az Andok Ecuadori bejárata. Jereván külvárosában, Ecsmiadzin alatt találták meg a második lejáratot BIS-be. Itt 17 milliárd évvel ezelőtt űrkikötő volt, s ezen üzenetet hagytak számunkra a Kozmosz működéséről. A „lemur rózsája” címen ismert leletben közlik, hogy a Föld egykor össze volt kapcsolva a Hattyú és a Lemur csillagképpel. Ez az egymásba fonódó háromszög a biológiai Möbius-tér.

A hatodik emberfaj megjelenési dátumát 1951. június 15-re teszik. A hermeneutikai iratok ugyan számon tartanak más időpontokat is, de ez szivárgott át a köztudatba. Ad-e választ a történelem a régi vitára, hogy az ember evolúció végeredménye, avagy istenek teremtménye? Élnek-e más galaktikában is kozmikus humanoidok? Elpusztul-e az emberiség, mivel magára hagyták az istenek, vagy van még lehetősége a túlélésre?

Hasztalan zavarjuk Poimandrész köreit?

Mi köze van a „Harmadik Erő”-nek nevezett pytagoreus-fajtának Barát Ágnes budapesti íróhoz kézirataihoz és rózsáihoz. Milyen szerepet játszik a kozmikus történelemben Muhi-pusztá?”

A Szerkesztő

I. A bio-Möbiusz tér

Kálmán Mária „óriás”-regénye bizonyos értelemben a 216 c. műve továbbgondolása – az ott felvetett problémák szélesebb és távlatosabb alapokra emelése, a lehetséges egyetemes pusztulás víziójának az ezredforduló valóságára vetítése. A szellemvilág „küldöttei” a kitágított téridőben az Univerzumban és a hétköznapiakban egyaránt otthonosan mozognak; életük különböző síkjai egymásba fonódnak, egyikük-másikuk olykor-olykor saját „iker”-párjával, avagy éppen korábbi reinkarnációs énjével találkozik. A szereplők folyamatos metamorfózisa lehetővé teszi, hogy múltban-jövőben egyaránt tájékozódni tudjunk mi, olvasók is. Egyik-másik hős már többmillió, olyikuk többmilliárd éve bolyong a Galaxis útvesztőiben, s „divinális” énjével igyekszik jótékonyan befolyásolni a Föld-fejlődést. A 216 életben maradt „fehérhajú” stratégiái itt még fontosabb szerephez jutnak: tevékenységük szervesen illeszkedik az „istenek”, isteni származású mitológiai lények küzdelmébe, az elfajzott emberiséget megsemmisíteni – avagy éppen megmenteni – akaró földöntúliak párharcába. Az Univerzumban éppúgy működnek a romboló / építő erők, mint a Földön („ami fent van, az ugyanaz, mint ami lent van” – ez a *Tabula Smaragdina* legfőbb törvénye).

A kétkötetes regény-kolosszus koherens, kristálytiszt szerkezete teszi lehetővé, hogy a több helyszínen és különböző idő-síkokon zajló történés-mozaikok belső hálózata világosan kirajzolódjék. Az epizódok egyfajta „idő-rácsba” épülnek be; minden jelenségnek megvan az ős-múltbeli előzménye. Ezek következménye az immár megváltoztathatatlan jelen – az irreverzibilis idő sodor mindent a maga útján a végső kataklizma felé ... A megromlott

emberiség sorsa a pusztulás. A fejezetek belső dinamikája szerint hol ezen, hol azon a csomóponton sűrűsödnek össze az események, így keresztmetszetet kapunk az égi – földi – barlang-mélyi erők egymáshoz való viszonyáról, egymással való kölcsönhatásáról. A szellemvilág a legtermészetesebb módon érintkezik a mindennapok embereivel, a többszázezer-éves inkarnáltaknak megvan a maguk köznapi *énje*; az író úgy beszél róluk, úgy mutatja be őket, mint akik nemcsak értik a világfolyamatokat s civilizációnk végnapjainak történéseit, de befolyásolni is képesek azokat. A hindu, a tibeti mitológia szereplői éppoly otthonosan mozognak a regényen belül, mint a görög, egyiptomi istenek, istennők, sőt a kereszténység kulcs-alakjai is.

Az anyag fogságában vergődő Föld tévúton van – sugallja a szerző –, s az ősi istenek hiába próbálják „átszellemíteni”, magasabb síkra emelni, s így megmenteni. „Szegény Föld-anyácskánk nem tudta, kiket hordoz a hátán. Mindent megadott nekünk, s mi mindent elvettünk tőle, lehetetlenné tettük, hogy lélegezzon, kibányásztuk aranyhálózatát, leállítottuk anyagcseréjét, nukleáris robbantásokkal tettük tönkre” – ismeri be töredelmesen egyik „fehér” szellemiség; de arra vonatkozóan már ő is tanácstalan, hogyan lehetne mindezt helyrehozni?!

A regénynek nincs centrális hőse –, több, egymással párhuzamosan futó „sors-láncolat” – *többszörös inkarnációs sorozat* – nagyjából egyenrangú és fontosságú szereplő-csoportok interakciója formálja az eseményeket. Azok többnyire egy-egy ős-szellemiségű női figura körül kristályosodnak ki, akiknek „vonzás-körzetébe” adeptusok, mágusok, fekete és fehér szellemiségű férfiak tartoznak, akik a *tauteomé* szellemiség jegyében igyekeznek a női *thulerune* erőket háttérbe szorítani. Egymás stratégiai koncepciója ellen is küzdenek, nagyjából „ki kit győz le?” alapon. Ők az örök háborúság hívei – míg a női szellemiség a megbékélésre, az építésre törekszik.

Középponti alaknak Barát Ágnes írónőt – a szerző alteregóját – tekinthetjük, akit szoros szálak kötnek nemcsak családjához, hanem az összes „földre született” szellemhez, akik mindannyian nagyon komolyan veszik feladatukat (a „kizökkent” Föld-pálya helyreállítását, a „kozmosz-polgár” endokrácia tanító és irányító felelősségét). Ágnes sokmilliárd évvel ezelőtt érkezett a *Hattyú* csillagkép szellemvilágából; azóta többszörösen újjászületett, s minden földtörténeti korban fontos szerepet töltött be – hol halfarkú sellőként, hol Sybillaként, hol a *Vándor* kozmikus űrhajó utasaként, hol pedig földi alakot öltve próbálta pozitív irányba lendíteni a Föld-fejlődést. Isteni eredetét bizonyítja homlokán a két enyhe dudor („*zru*”), s köztük a harmadik szem alig észrevehető maradványa („*usia*”). Bal vállán vörös szeplőfoltokban fel-felizzik a *Hattyú* jele; bal karján a *Göncöl*, jobb karján a *Pleiádok* csillagképe rajzolódik ki a szeplőkből. „Civilben” normális életet élő kétgyerekes családanya, de a hétköznapiság nem veszi el idejét a magasabb szellemi tevékenységtől. Regényt és azzal párhuzamosan tudományos munkákat ír, belemerülve a csillagászat és az univerzális matematika rejtelseibe, fürkészi a Kozmosz titkait s a Földre ható kozmikus erőket. „Ebben a házban minden jelenség szimbólumként jelenik meg” – mondja szeretetteljes iróniával férje, Viktor, aki mint neves orvos maga is a nemzetközi tudományos élet egyik fontos szereplője. Két gyermekük – Zita és Frici – immáron felnőttként éli s alakítja a maga életét, méltón ahhoz az ezoterikus, titkokkal teljes miliőhöz, amelyben felnövekedtek.

Barát Ágnes „üzenet-közvetítő” az ősidők mélyéről. Sokat betegeskedik, mert „gúzsba kötve” érzi magát; mérhetetlen archaikus tudását nem állíthatja az emberiség szolgálatába – a „magasabb” erők megkötik kezét. „A csuklyások nem engedik, hogy írjak” – panaszozza; pedig érzi: ha mindent elmondhatna, ami rá bízott – meggyógyulna. A „csuklyások” a *Kerekasztal* tagjai, minden földtörténeti korban újra-inkarnálódó csillagértelmek: a *Sas* – *Bika* – *Kígyó* – *Delfin* – *Cet* – *Hattyú* – *Lant* – *Oroszlán* – *Tigris* – *Elefánt* – *Sárkány* csillagképek megtestesülései, 11 férfi-szellem, s köztük a 12. – az egyetlen nő: a *Vízöntő*. Sok-sokmilliárd

éve befolyásolják a Kozmoszból a *Terra* bolygó sorsát. Atlantisz ugyan elsüllyedt, de Málta, Kréta, Mallorca, a Húsvét-szigetek, Peru, Théra és a többiek őrzik kultúrájának emlékét. A „kozmosz-emberek”, akiket Albertus Magnus egykoron „aranygyerekek”-nek nevezett – voltaképpen idegenek a Földön – mégis minden erejükkel annak megtisztulását szolgálják. Többmilliárd évvel ezelőtt a Naprendszerben még eleven bolygóközi kapcsolatok voltak; a csillagértelmek az istenekkel és istennőkkel együtt irányították az Univerzum működését – ahogy azt a sumér, akkád, egyiptomi és görög mítoszok pontosan megőrizték. De aztán a „bukott angyalok” – a Terrát kapván lakhelyül – elvesztették a tiszta szellemekkel való közvetlen (gondolat-átvitel útján, csillagnyelven történő) érintkezés képességét, s kizárván magukat az „isteni” galaktikák fényköréből, tévútra vezették a Földön – evolúció útján – kialakuló hús-vér-test emberiséget.

A regényen belül megjelenített valóság-rétegek egyértelműen utalnak arra, hogy a „fehér” szellemiséggel átítatott emberi világ is keresi kozmikus gyökereit. A magasabb régiókból érkezett inkarnáltak különböző Szövetségeket hoztak létre az Idők folyamán, hogy helyreállítsák a megromlott kapcsolatot a transzcendenciával (Keleten az *Igazak Szövetsége*, Nyugaton a *REX*, a *Rózsakeresztesek* és a különböző *Rózsa-Társaságok*, köztük az *Aranyrózsa*; a különféle szabadkőműves páholyok – köztük a remény jegyében épülő *Pandora*-páholly; az iszlám *Camel* és a tamil *Goloka*, az arab *Arany Hajnal Rend* stb. szinte az egész világra kiterjesztette e szövetségek hatósugarát). Csakhogy – úgy tűnik – a helyreállítás már nem lehetséges: az anyagiségbe süppedt Föld evolúciós krízis előtt áll. Az ősi kultúrák (MU, RÁ és a két Atlantisz) sorra elpusztultak. I.e. 8498-ban a Terra egy fekete lyukkal ütközött össze, amely Atlantisznál csapódott be (a tudósok feltételezése szerint e fekete lyuk a Thule űrhajó – irányított objektum – volt; később sokáig várták a Thule nevű bolygó megjelenését, de hiába). E fekete lyuk aztán, átfúrva a Csendes Óceán kérgét, kiragadta belőle az ellenkező oldalon levő MUt, majd sebesen távozott. Ez után alakult ki a jelenkori civilizáció s a Föld ma élő népessége a ma ismert földrészekkel. S most íme, az új civilizáció is veszélyben van.

Barát Ágnes a teljes ősmúlt emlékét hordozza tudatalattijában. A számtalan archaikus és ezoterikus könyv, amely szobája polcain sorakozik (*Henoch, Charon, Ji Csing, Zóhár, Nostradamus, Paracelsus; a buddhizmus – brahmanizmus – sintoizmus – lámaizmus – a mágikus művészetek* alap-könyvei, a *Köztes Lét Könyve*, a *Biblia* és az apokrifok stb.) az emberiség származásának, sorsának titkait őrzi. Adeptusi gyűrűje – a balkeze kisujján tekergő kétfejű ezüstkígyó – ezoterikus elhivatottságának, valamint a „titkos tanok”-ban való jártasságának jelzője. Apja egykori jó barátjának, az ugyancsak számtalan inkarnációt maga mögött tudó dr. Fricker pszichiáternek bevallja: „Én nem szeretek élni. Amit itt életnek neveznek, szálnalmas tévedés. Az emberek szeretik a géncsapdájukat; nem akarják tudomásul venni, hogy az szétesik.” Hogyan is lehetne szeretni a Földet, amelyen a gyilkosok kezében van minden hatalom és lehetőség – az ártatlanok, a tiszták és a békességet kedvelők pedig örök szenvedésre vannak kárhoztatva?” Dr. Fricker megkísérli pszichoanalízisben visszavezetni betegét az ősidőkbe, hogy gyökér-rétegeit tudatosítsa benne: „Túl van több milliárd éven. /.../ Megyünk vissza az Időben. Két holdat lát és két napot – Föld még nincs; egyetlen lomha, irdatlan anyagközponton él: a Szaturnuszon. Máshonnan jött, azzal a feladattal, hogy alkosson bolygórendszert – de ehhez a Szaturnuszt fel kellett robbantania. A Szaturnusz volt a Fekete Nap, a Kozmosz Tükre, amellyel Atlantisznak sikerült kapcsolatba lépnie.” Kiderül: Ágnes – korábbi inkarnációiban – az egész Föld-történet szemtanúja és ismerője volt. Láttá, amint Atlantiszt elnyelte a tenger, s vele együtt eltűnt a második Nap és a második Hold is; túlélő nem maradt. A sugárzó Nap lett a központ, s a Szaturnuszból szárazföldek lettek. „És megfordultunk mint létezők: a Szaturnuszból Szunrutasz lett, és a Föld magára maradt. Így billent ki az isteni harmónia rendjéből, s vált a széthúzás, az

ellenségeskedés bolygójárá. A harcos férfi-szellem (az *alterida*-elv) legyőzte a szelíd, békét kereső női princípiumot (az *albákat*).

A szerző hatalmas mitológiai arzenállal, kozmogóniai ismeretekkel felvértezve, ugyanakkor mély emberi együttérzéssel jeleníti meg Barát Ágnes vívódásait, a magasabb szellemi régiók iránti vonzalmát, elkötelezett hűségét az emberiség „üdvösség-ügye” iránt. Ábrázolásmódja mindvégig objektív marad; semmi patetikus túlfűtöttség vagy romantikus elfogultság nem jellemzi hősnőjével kapcsolatban; tárgyilagosan láttatja hiányait, támasz-kereső belső bizonytalanságát, esendőségében is elszánt bátorságát arra, hogy konzekvensen végigküzdjön a „thulerune-eszme” helyreállításáért indított harcát. Hisz abban, hogy ha a női princípium nagyobb szerephez jutna az emberi világ alakításában, megszűnne az örök békétlenség.

Ágnes apja az ősidők legrangosabb „világszellemei” közé tartozott. Korábbi inkarnációiban ő volt Poimandrész, a *Mindentudás Könyvének* szerzője, a „Határok Őre”, majd Quetzalcoatl, a Fehér Kígyó Társaság alapítója, aztán a Zöldtollas Kígyó Chitzen Itzán, Turán Ura MUból vagy Hívából, később Verulami Bacon, az Új Atlantisz szerzője, végül a XVIII. században a magyar Hatvani professzor, akinek a sírját 1963-ban ő tárta fel. Ezt követően – váratlanul – szívrohamban meghalt. Lányára az írógépét, gazdag ásványgyűjteményét s könyveit hagyta. Ágnes – aki pedig apjánál is ősibb szellem – jelen életében nagyon sokat köszönhetett neki: lelki-szellemi fejlődését apja inspirálta-irányította nagy gonddal; már gyermekkorában megtanította a Kozmosz titkaira, a számok szimbólum-értékére, az égi jelek értelmezésére s az endokrácia felelősségére a földi viszonyok alakításában. Arra is ráeszméltette, hogy a Kozmoszban nem véletlenek az „iker-jelenségek”, hiszen bináris oppozíciókra épül, s az alapellentét a Világosság és a Sötétség párharca. Az égitestek is kettős alakzatban élnek (iker-csillagok); a „jó”- „rossz” pedig csupán egymáshoz való viszonyában minősül „jó”-nak, avagy „rossz”-nak (Ábel és Káin, Jákob és Ézsau, Jézus és Júdás stb.). Minden emberben benne él saját iker-párja; személyi döntésén múlik, hogy „jó” avagy „rossz” ember lesz-e belőle. De ikerpárja az őt kiegészítő „másféleség” is (pl. az indiai kultúrában a jin – jang szintézist alkotó páros!). Ágnes később rájött: az ő „iker-párja” Zaddik Zila, az *Igazak Rendjének* feje – a *Vízöntő korszak* jövőbeli centrális személyisége.

A történet-bonyolításban a családi és az okkult sík szervesen egymásba épül. A Barát-család életében jelentős esemény fiuk, Frici és – az ugyancsak ezoterikus kapcsolatokkal rendelkező – Dina házassága. Az esküvői vacsorán világhírű adeptusok s más szellemi előkelőségek vannak jelen. Naga Tron adeptus – akinek a regényben az emberiség sorsát alakító fontos szerepe van! – Pán Albert csillagász álarcában egy *nem földi eredetű* kultikus tálat hoz nászajándékba, amely az Orion csillaghalmazból származó anyagával (*moldavit*) a „mindentudás” üzenetét közvetíti. Ágnes a ráismerés örömeivel fogadja: „végre visszakért a régi családi kincs!”

A számtalan mitológiai és angelológiai szereplőt mozgató cselekmény több fő-alak köré koncentrálódik, s több szálon fut; ezek itt-ott találkoznak, majd újra szétválnak, s térben is behálózják szinte az egész Univerzumot. A legkülönbözőbb „titkos” helyeken megfordulnak (a Grand Kanyon-beli úrkikötőben éppúgy, mint a Himalája gyomrában található ezoterikus barlang-rendszerben, ősi láma-kolostorokban, hatalmas üregekben – ahol levitáció is lehetséges, mert megszűnik a gravitáció), s a fehérhajúakkal és az atlantidákkal, a hét Géliusszal és a csillagértelmekkel próbálják feltartóztatni a katasztrófát – miközben a Fekete Úr serege a pusztítást készíti elő. A romlás a vizály és a gyűlölködés, a vetélkedés szelleméből, a hatalomra törő akarat könyörtelenségéből fakad. Az író hisz abban, hogy a helyreállítás lehetséges lenne, ha az *alterida* és *alba* kozmosz-inkarnációk között létrejönne egyfajta szintézis egymás kölcsönös elfogadásában.

A biológiai Möbiusz-tér, a Föld – Hattyú – Lemur háromszöge által behatárolt kozmikus mező, amely 17000 évvel ezelőtt már űrkikötő volt, szimbolikusan az *Agapé* /Szeretet/ – *Pneuma* /Lélek/ – *Pléróma* /Teljesség/ hármasa: a lelkeket egyesítő tiszta /érdek nélküli/ Szeretet, mely „Lélekként érkezik és Teljességgként távozik”. Így beszél a Szeretet életmentő fontosságáról Mihail Atya a Jereván melletti Szent Lándzsa Kolostorban az oda látogatóknak. A *konwalt* – amelyből a Krisztus testét átjáró lándzsa (Longinus lándzsája) készült, s amely akár az egész Galaxis felrobbantására is képes lenne – e kolostorban van elrejtve. Ez fogja elindítani a Végzetet – a ma élő emberfaj apokalipszisét, helyet készítvén az új, a *hatodik emberfaj* számára. Az új korszak feje egy nő: Zaddik Zila lesz, aki folyamatosan a kozmikus egyensúly helyreállításán s megőrzésén munkálkodik.

Barát Ágnes jól ismeri a második csillagháború történeteit (i.e. 9548): és gyakorta beszél katasztrófális következményeiről. Ekkor zárult le a Föld az isteni inkarnációk előtt. Márpedig ahol nincs kozmikus inkarnáció – ott a lélek meghal! Maitreia hindu istenasszony az utolsó szellemi megtestesülés. A thulerunék – akik már 17 milliárd éve élnek a Szaturnuszon, s előre látták a kettős Hold-katasztrófát, Atlantisz halálát – zárolták a Földet. Azóta ide nem érkezhettek Pneuma, a Világtörvényt ismerő Lélek, mert soha nem lesz belőle Pléróma, azaz Teljesség. A *Hermész-lánc* lezárultával megszűnt a szeretet-lesugárzás, megromlott a férfi-nő kapcsolat, az egymást kiegészítő pólusok között nincs többé kiegyenlítődség. A hideget sugárzó Szaturnusz a gyűlölet-elv eluralkodásának s a férfi-uralomnak kedvezett. S miután bolygónkon megállt a divináció, nem tudjuk bekapcsolni fajtánkat a *kozmosz humanoidok* láncolatába. Az emberi faj azóta csupán ismétli önmagát. De az Apokalipszis második lovasa már elszabadult: a ma élő emberiségnek el kell pusztulnia ahhoz, hogy megkezdődhessen a helyreállítás munkája. Épp ezért a Fekete Úr szerepe sem egyértelműen negatív: amit nem lehet „megjavítani”, annak pusztulnia kell.

Szu Csong, a barátságos-vidám kínai tudós szerint a Teremtés most is tart. Aki megérti lényegét, s részt vesz a világ utolsó fázisában, a helyreállításban – azaz belép a Kozmosz Építői közé: megmarad. Teremtés folyamatát az *Akasha Krónika* rögzíti. *Akasha* a Kozmosz őssanyaga, amely az Ős-Ember, avagy Ember-Ős Kayesha, a kozmikus vér hordozója nevének betűvariációjára épül. Kayesha a Fekete Sugárzó Fény – reinkarnációiban mindig istenként járt a Földön (ő volt Visnu, Shiva, Brahma, Buddha, Ráma, Mazda, Ariman, Zoroaszter, Odin és Wotan; sőt Jézus Krisztust is ő tanította utolsó három évében, mikor apostoli küldetését teljesítette). Szu Csong Kayesha adeptsusa, aki „szívével gondolkodik, eszével érez”. Míg Crowley – más néven Mahakala, a hindu mitológia 666-os számú Fekete Mágusa, aki az Idő-bolygóról (Szaturnusz) érkezett – csak az eszével gondolkodik s ellenséges a romlott emberi világgal szemben. Kettős eredetű Időlény – Poimandresz-származék. Birodalmában, az Új Atlantiszban már készíti is elő a hatodik fajt, a kozmikus mutációt. Amint azt a 216-ban láttuk: BIS városa közepén, a Plutónium-vár ametiszt kupolájában a Szaturnusz idő-tükrében ott vágat a Világmindenség – napok robbannak, Galaxisok semmisülnek meg. Itt vannak a fehérhajúak közül azok, akiket sikerült megnyernie programjának, s mindazon tudósok, stratégiák, akik csak úgy, hirtelen-váratlan eltűntek a Földről.

Nostradamus 1999.9.9.-re jósolta a Nemezis és a visszatérő Vándor találkozásának időpontját (ez a regényen belül még jövő idő! – hiszen 1995-ben zárult le). Ma már tudjuk: a katasztrófa nem történt meg: a Nemezis irányt változtatott. Az Apokalipszis eltolódott hát egy kis időre – de nem végleg! Az ezoterikus kutatások – az író szerint – 1951.6.15-re teszik az Anti-krisztus világra jöttének időpontját. A korszakváltás elkerülhetetlen – hiszen a Föld pályája megingott a nyolcvanas években, dőlésszöge némileg megváltozott: a Jupiter-uralta rendet felborította a Szaturnusz – Neptunusz – Uránusz egymáshoz való viszonyának átstrukturálódása.

A korszakváltás előkészítésének egyik legfontosabb bázis-helye a regényben Kína, ahol épp olyan intenzív – csak éppen ellenkező előjelű – kutatások folynak, mint a Fekete Úr birodalmában. Nan Csüan csillagász, az első számú mesterstratégia a szellemvilág exodusának feltételeit és lehetőségét vizsgálja. Obszervatóriumában a *Kleito* nevű vezérűrhajó biztonságossá tételén fáradozik: kilenc thulerune és Kayesha repülnek majd el ezen – ha itt lesz az Idő – a Telchin felé, ami már Poimandrész felségterülete. További 24 űrrakéta áll készen a feng-sui mesterek, a So, Hi, Li tudósai, valamint a távol-keleti rózsakeresztesek, az iszlám és a kozmosz-lények, a BIS-ben kialakított „új-típusú” emberek (nuklidok – mgonok – zamjakok) elszállítására, amennyiben a Terrát a pusztulás fenyegetné. A Buddha-reinkarnáció Mordecháj és a fehérhajú 66-os stratégia, a remek tollú újságíró, Erna felkeresik Nan Csüant, hogy tájékozódjanak a titkosan folyó munkák felől. A csillagász fejedelmien vendégül látja őket, de obszervatóriumába nem enged betekintést! Mordechájnak ennek ellenére sikerül a Kozmosz szemmel tartható részét (*Adam Kadmont*) megfigyelni; s megdöbbenve észleli: a Kleito máris felrepült! – az exodus tehát sikeresen megkezdődött ... Elképedve mondja Nan Csüannak: „Éppen most adtátok el a bolygót!” De ő nyugodtan válaszol: „Átalakulunk. Kayesha újra visszatér, halhatatlan kozmikus humanoidokkal”.

Az író nemcsak az ezoteriában, hanem a „földönkívüli” intelligenciák és a kozmikus jelenségek világában is imponáló tájékozottsággal mozog – így dermesztő hitelességgel jeleníti meg a kozmikus vihart, amely a csillagász szavai nyomán keletkezik. Az izzó hőségben Nan Csüan kertje kiszárad, Mordecháj alatt megreped a föld – döbbenet ismerik fel: „Veszélyben az Időbolygó! Poimandrész irányítja a Nemezist!”

A regény egy másik fontos szála a Lidérc utcai testvérpár: Krysis (alias Pandora) és Konkordia – az Ágnes depresszióját gyakorta kezelő Gyöngyösi dr. unokahúgai – köré fonódik, akik éppúgy több millió éves inkarnáltak, mint Ágnes; misztikával, mágiával, okkult tudományokkal foglalkoznak, s szoros kapcsolatban állnak az ősi „kozmosz-polgárokkal”. A Krysis körül koncentrálódó történetek elsősorban a Terra ezoterikus rendeltetésével, kozmikus szerepével kapcsolatosak. Ő a távol-keleti rendkívüli események egyik fő mozgatója. A Himalája barlangrendszerébe alászállva, Szambhava Gurudév láma vezetésével ő is eljut a Dhupa-barlangba, ahol az emberiség krónikáját mitológiai képekben kivetítve tanulmányozza. A falakat rejtélyes világítótest vonja be fénnel, s mint panoptikumban, köröskörül freskók futnak végig rajta: szárnyas oroszlán emberarccal, bika-testű, emberfejű, majd embertestű, bikafejű lények, sas-, kos-ember. Ezek még az *evolúció*s fejlődésű emberiség „állati” korszakából való, hibás mutánsok; a kozmikus sugárzók nyilván azért pusztították el őket, mert semmiképp sem alakulhattak volna át humanoidokká. A további képeken aztán már ember-formájú lények, óriások, törpék láthatók; majd egy újabb hatalmas robbanás után ezek is eltűnnek, s egy új naprendszer körvonalazódik, az óriási gyűrűsbolygóval – a Szaturnusszal. Ismét új emberfaj jelenik meg, s feltűnik a *Vándor* űrhajó, a Föld megmentésére érkező ősi inkarnációk csapatával (köztük volt Ágnes és Krysis szellemalakja is). Csakhogy azóta eme ötödik emberfaj is elkorcsosult; a *Vándor* bezárult, elhagyta a Földet. Lunáról megsemmisítették Szunrutaszt, a szaturnusziak Holdját, s a földet özönvíz borította el. A Szaturnusz lelökte a Fekete Napot, s ő maga lett azzá; ezzel a Fehér Napot tette uralkodóvá. A Terra mai formája ötmilliárd éve keletkezett – saját egykori tömegének mindössze tizedére zsugorodott. S most ezt a maradékot is veszély fenyegeti, mert az emberiség /még most sem/ hajlandó a Kozmosz törvényei szerint élni.

A sziklafalból ekkor hirtelen egy gyémántsék pattan ki; Krysis ráül, s gyémántjogarával suhintva felidézi az egész Kozmosz-történetet: megjelenik a Naprendszer, a Szaturnusz a bolygóival, majd gyönyörű színorgiában feltűnik a Föld. I. Atlantisz maga volt a Paradicsom! Az utak, épületek drágaköböl; aranyszínű humanoidok sietnek a főtéren álló Ametiszt-kupola felé, amely fénylő sugárözönben, ezer színben pompázik. A Kupola tetején végigfutó

aranykörben tíz atlantida jelenik meg: öt férfi – öt nő; s együtt imádják Szunrutasz Napistent. Hirtelen-váratlan hatalmas robbanás: I. Atlantiszt elnyeli a tenger ... feltűnik Lemur, háromszemű, hosszúfülű korcsaival; majd annak pusztulása után II. Atlantisz – amely ugyancsak elsüllyed i.e. 9548-ban. A leszakadt rész pörögve új pályára áll – belőle lesz a Vénusz-bolygó; a Föld kívül kerül a Kozmosz-törvényen. Az *Alexandriai Könyvtár* egykor még több írást is őrzött a föld alatti városról; de mikor a Könyvtárat felgyújtották, egy hatalmas Fehér Kígyó elnyelte az írások zömét. BIS ura pedig azóta láthatatlanul, a föld alatt munkálkodik egy új emberfaj mesterséges kialakításán. A Föld hatodik korszakában – az i.e. 10. század derekán – kialakuló emberiség ugyan már félig-meddig tudatában volt „isteni” leszármazásának – elsősorban a kozmikus humanoidok jóvoltából – mégis egyre jobban elkorcsosult; s a tauteomék eluralkodása következtében napjainkban éli végórát. Őt követi majd a *Vízöntő korszakban* kialakuló hatodik emberfaj, s az isteni inkarnációk közreműködésével megszületik végre a Kozmosz törvényeivel harmóniában élő Új Ég, Új Föld! ... Az író képzeletében már-már bizonyossággként jelenik meg ez az utópikus képzet-sor; mindenesetre, azt sikerül tudatosítania bennünk, hogy jelenkorunk emberisége mindenképpen halálra van ítélve. „Túlélni” a közelgő katasztrófát – természetesen nem fizikai valóságában! – csak az fogja, aki megtanulja követni „lelki ember”-ként már itt életében a szeretet-törvényt. A többiekre a „porból lettél és porrá leszel” evilági törvénye érvényes.

A ősi inkarnáció Laksmi, az Ezüst Rózsát – a Holdasszonyt, aki BIS Ura fennhatósága alá tartozik, ugyancsak a „divinációs szövetség-kötés” kérdése foglalkoztatja. Homlokát a kozmikus humanoidok aranypántja övezi; arab szolgái mint megannyi bronz-alak nyüzsögnek körülötte. Miközben gondtalanul lubickol-fickándozik az ichorban /istenek vére/, egy kortalan és felismerhetetlen személyiség fennhangon sorolja a jelenkori emberiség tévedéseit: nem ismeri a kozmikus csillagászatot, nem érti a Szaturnusz üzeneteit, nem vesz tudomást a *Nemezis* közeledtéről, gyógyíthatatlan szenvedélyekkel, betegségekkel pusztítja magát, üldözi és legyilkolja „ellenségeit” – akik valójában testvérei! A szünni nem akaró háborúban leli örömét – „az ember a Kozmosz szemével nézve kannibál”. Laksmi mégis úgy véli: amíg a Földön olyan kiváló gondolkodók vannak, akik e problémák megoldásán töprengenek – mint pl. Axel Terg és Benjamin Fludd, vagy a két kriptó-hatalmas: Paul Pittmann és Szu Csong – addig nincs veszve semmi. „Ők látták Mahakalát, az Időt, és városát: BIST”, amely fölött mesterséges Nap ragyog, tengere phlogiston, levegője DNS-koncentrátum. Csakhogy a Hang könyörtelenül mondja tovább: hiányzik a genezis-tudat; s a Földet már elhagyták a Csillagértelmek és a Sybillák is. A Végidők közeledtére figyelmeztet: „a Föld hasztalan kapott 34 milliárd évet” – most már bezárult a Poimandrész-kör, a Vervonal titok marad”. Crowley az egyetlen, aki képes a Pusztítóval felvenni a küzdelmet. Laksmi azonban kétli, hogy a Terrát még meg lehetne menteni: „A bolygó hamarosan lángokban áll majd, a tisztítótüzből. Elég egy szikra, és lángra lobban a Föld”.

Kálmán Mária rendkívül mély ezoterikus ismereteivel és érzékeny intellektusával arra próbál bennünket rádöbbenteni az ezredfordulón, hogy az „elfajzott” emberiség létproblémái nem oldhatók meg anyagi síkon. Ha nem nézünk szembe *valós* helyzetünkkel, nem figyelünk a nálunk magasabb szintű „szellemvilág” jelzéseire, akkor voltaképpen megérdemljük a feltartóztathatatlanul közeledő pusztulást. A transzcendens valóság törvénye: „aki fegyvert fog, fegyver által vesz el”. A tisztán racionális elme nem képes „rendbehozni” a földi viszonyokat, legfeljebb leleplezni tudja a hamisságot, a hazugságokat, az eltorzult értékrendet. „A bolygók élnek, és másképpen él velük együtt az, aki *porból* lett, s másképpen az, aki mágneses *éterből* (azaz: a szellemlények). Mégis, Földanyácskánk mindkettejüket keblére ölelte”. Az evolúció végterméke a *halál* – a szellemvilág viszont *örök* életű. A földi gravitáció – a Harmadik Erő – célja eredendően a kétféle intelligencia „összegyűrése” egyetlen értelemmé.

A *Titkos Társaságok* a célból szerveződtek / szerveződnek – hangsúlyozza az író – hogy ezt a szellemtudást közelebb hozzák az „evolúciós” emberiséghez. A REX csoport éppúgy, mint az Igazak Szövetsége – szeretné „kézben tartani” és befolyásolni a világégés folyamatát. A REXek – csupa ősi inkarnált szellemiség – arról tanácskoznak, hogyan lehetne kijutni a civilizáció zsákutcájából. Az „ítélet-végrehajtó” bizonyára a *Corax* ür-objektum lesz. Miután a Föld megtagadta a szellemvilággal való kapcsolatot, más sorsot nem is érdemel, mint jelenlegi formációja pusztulását. E vita közepette érkezik Lengyel Rudolf, aki a katasztrófa elhárításán fáradozik; s a magyar eredetmondáról beszél, amely kivétel nélkül „égi” származásunk titkát őrzi. Géntérképünk egészen a MU Birodalomig mutat vissza – állítja. Ősapánk, Turán Ura az ezoteriában MU 4. nemzedékéhez tartozik. Lelki vezetését maga Poimandrész vállalta; de mert ez a dinasztia új óriásbolygót állított pályára, Poimandrész elpusztította. Ez a bolygó (a *Nemezis*) most tart hazafelé az Univerzumból. Muhi pusztán – a Sajó és a Hernád összeömlésénél – a föld olykor-olykor úgy morajlik még ma is, mintha ezer és ezer lovas indulna rohamra; mintha Dzsingisz kán serege dübörögne el – „útban a Kozmosz felé”.

A vita hevében Jurij Szulov és Stefán Olawski is betoppan, s elmesélik fura kalandjukat: repülőgépük a turáni homokba vészett; s ők a jereváni Fehér Rózsa vendéglőben megszállva találkoztak az örmény ős-inkarnált Bejcsaszvilivel, aki a REX Társaság tagjainak szóló /magyar nyelvű/ leveleket bízott rájuk. Az örményt másnap halva találták – nyilván egyik titkos szervezet gyilkoltatta meg, s ő már sejtette, mi lesz a sorsa. Így utolsó üzenete végrendelet-értékű. Lengyel Rudolfot arra kérte: „Keresse a Búbánat Kelyhét”, amelynek talpán négy holdsarló van, a száron kettős kígyó tekeredik, fejüket a tálba hajtják. Adja át a Vatikánnak, s megkapja a Kehelyre vonatkozó dokumentumokat és bármit, amit kér. A négy Hold: négy özönvíz – MU, Thule, Híva és Atlantisz pusztulása. Az utolsó özönvíz utáni lény a mai ember/iség/. A Pittmann dr.-nak szóló levélben arra hívja fel a figyelmet, hogy a rúna-írásokon vérjel van; a németek valódi neve Teutron, s kozmikus kódjuk: Tau-Teo-Mé (csillagnyelven: az Egész jele). Teu Tron az Univerzum legfiatalabb intelligenciája – voltaképpen ő a Harmadik Erő, amelynek szimbóluma a Kettős Kígyó Kelyhe: a szívhang hullámai az egyik – az agy elektromos hullámai a másik kígyó. „Az Akasha nevű világéter pszicho-szklérózisa ellensúlyozására létesítették. / .../ Mindkettő meghal, tehát mindkettő méregként ömlik a Halhatatlanság Kelyhébe”. Axel Terg úgy véli: ha Bejcsaszvili rábukkant a rúnákra – ezért gyilkolták meg. Pittmann dr. hozzáfűzi: Bejcsaszvili minden eredményét a Poimandrész alapján érte el; nyilván ez a könyv is birtokában volt. S ha megtanult magyarul, akkor az azt is bizonyítja, hogy a Poimandrész nyelve – magyar! Gyilkosai bizonyára a Mindentudás Könyvét keresték nála. Rochlitznak szóló levelében felfedi önmagát: „Én voltam Alef” – vagyis Ak, az Ős-Öreg, a kozmikus vér hordozója, aki mindvégig az Igazságért küzd. „Bolygónk végérvényesen halott – lehetetlenné tettük, hogy lélegezzon, kibányásztuk aranyhálózatát, leállítottuk anyagcseréjét, nukleáris robbantásokkal gyötörtük. 1945.aug.6. volt az utolsó sóhaja” (amikor Hirosimára ledobták az első atombombát). „Legbensejét – a szívét – gépileg-technikailag tartotta fenn a Harmadik Erő”. Búcsúzóul azt tanácsolja a REX-csoportnak: „Vigyázzatok minden égitesttel, amely csak egyik arcát mutatja felétek, a másikat soha!” A Hold: Luna – Diana – Aradia már több özönvizet zúdított a Terrára – s Atlantiszt a Földbe zuhanó második Hold pusztította el!

Az első kötet tehát – mint ezoterikus-exotikus krimi – rejtvényeket és talányokat hagy nyitva. Az inkarnált szellemiségek megkísérlik rendbe hozni a Terra sorsát; de hogy ezt mi módon tegyék, arra vonatkozóan nincs egyetértés.

II. Az istenek kétszer halnak meg

Az I. kötetben felbukkant minden szál tovább bonyolódik – variálódik a II.-ban; az ott megismert inkarnált ősi szellemek egyre intenzívebben avatkoznak be a „végidő” folyamataiba – ki „oltalmazó”, ki pedig „siettető” szerepkörben. Szabadon jönnek-mennek, nemet váltanak, katalizálják a változásokat, hogy mielőbb kiderüljön „fehéren – feketén”, mi lesz a tév-pályára került bolygó sorsa. Itt természetesen már új szereplők is belépnek a regénybe, hiszen ahogy előre haladunk az események menetében, egyre inkább körvonala-lazódik a közelgő katasztrófa jellege, milyensége. A mitológiai színtér némiképp átalakul: a köznapiságra tevődik át a hangsúly.

Kellermann dr. az „M-csoport” tagjaként egy mutáns emberfaj kialakításán fáradozik – ő tehát Mahakala szövetségese. Az általa feltalált különleges varázsszerrel, a *mukuval* az emberek tudatát akarja befolyásolni: akik kóstolnak belőle, azok megbékélnek a sorsukkal, alkalmazkodnak a legbrutálisabb viszonyokhoz is. A szer hatására „teli vannak jóindulattal, szeretettel, megértéssel” egymás iránt – ugyanakkor kissé „bugyután” viselkednek a továbbiakban. De mi lesz velük, ha elmúlik a szer-okozta kábulat? S mi lesz egyre inkább degenerálódó utódaikkal? Talán egy új rabszolga-faj kialakítása a cél?

A másik „világmegváltó” csoport a már megismert *Turán Ura* társaság (*A Nap Lovagjai*) – vezérükkel, az Árpád-házi leszármazott Sellyei Tornynos Ajtonnyal, az „örök ellenzéki”-vel. Ők a kemény küzdelemben – míg a velük rokonszenvező, szelíd lelkű Andrej Olawski „a szellem gyógyulásában” látja a „megváltás” esélyét.

A különböző szálak bizonyos ponton összefutnak, s kiderül az is, hogy a háttérben politikai erők mozgatják őket (mutatis mutandis: akár napjaink történéseire is vonatkoztatható mindez). Kellermann dr. meglátogatja Kolozsvárott egy régi barátját, Sabru Sadoveanut, aki egy jól megtermett magyar legénnyel, a Turán Ura-csoport egyik tagjával fogadja. A bőséges vendégváró ebéd után a házsongárdi temetőben sétálgatva (Apáczai, Misztótfalusi, Szenczi Molnár sírja előtt tisztelegvén) váratlan támadás éri őket – Sadoveanut lelövik; Kellermann is megsebesül, de őt megmenti Zombori Zsombor Előd, aki aztán Moszkvába, az Arbaton levő Patkó-házba szállítja őt, s Jurij Szulov gondjaira bízza. Csak később válik világossá, hogy Kellermann az orosz Romanov-dinasztia leszármazottja „balkézőről”: az utolsó orosz cár – az anya-cárnő által támogatott – tudatos „félrelépéséből” született. M.A. Vaszilicskova grófnő a saját hasában mentette át Németországba a cári család génjeit, mikor már nyilvánvalóvá vált, hogy a továbbélést csakis így lehet biztosítani. A Fattyú útját aztán Anatolij Borgolin, a Fekete Elefánt nevű titkos páholy egyik alelnöke kísérte figyelemmel: Ackermann, a Likvidátor nevelte, orvos lett belőle, s a II. világháborúban eleven emberekkel kísérletezett Hitler oldalán; ezért kapta a „Sade-márki megtestesülése” ragadványnevet. A muku révén aztán 1949-re már híres-hirhedtté vált; mindenben a Likvidátor tanácsait követte. Pontosan 30 fiú-utódot nemzett a világ legkülönbözőbb pontjain élő 30 asszonnyal, így hálózva be az egész világot mutáns génjeivel. Romániában Ignis Tugurlan (aki a féltestvérek közül egyedül volt származása tudatában, s tartotta is a kapcsolatot a többiekkel), Magyarországon Morvai Miklós, a Skorpió nevű ügynök, Amerikában Percy Vale, Törökországban Chemal Chiren, Németországban Frieder Blaschta voltak közülük a leghírhedtebbek, akik mindannyian a Pusztító oldalán avatkoztak be „a csőd civilizációjának” rombolásába.

A most is több szálon futtatott (s hullámmozgással periodikusan vissza-visszatérő) esemény-láncolat egyik szenzációja Naga Tron különböző álneveken tartott előadás-sorozata Budapesten. Fenrir Mann, a Farkasember – ahogy annakidején Dzsingisz kánt nevezték! – „dráma-író tanfolyamot” hirdet busás pénzért, kizárólag középszerű drámaíróknak, akiket a közönségsiker hatásvadász fogásaira okít – cinikusan ecsetelve a fércművek hátborzongató népszerűségének titkát. Valóságos Cipollaként ámitja – kábítja s tüzei fel az érdeklődő

hallgatóságot, s mikor aztán a tömeg-hisztéria ellene fordul, ő kíséreléssel együtt egyszerűen kámforrá válik. A második előadást még több pénzért, szigorúan zártkörű közönségnek tartja a tudományos-fantasztikus irodalomról, most Teu Tron alakjába öltözve. Előhívja BIS városát, a Plutónium-várat, az óceánnal; szól a mesterségesen létrehozott mutáns lényekről (nuklidok – zamjakok – mgonok), akik majd átveszik az uralmat az emberi világ fölött. A harmadik előadást még borsosabb áron, még válogatottabb közönség számára hirdeti meg – s most még nagyobb a tumultus. Makulátlan fehér tunikában, görögös frizurával jelenik meg – mint aki most szállt alá az Olümposzról! – s turán metropoliszát, a hindu mitológia Schamballachját idézi meg, szárnyas ló- orosz- bika- és unikornis-forma szent állataival egyetemben. A hallgatóság egy része rajongó tetszéssel – másik része felháborodással fogadja; s mikor a 9 szoborszerű, kristálypillantású thulerunét előhívja a semmiből, óriási pánik tör ki; mindenki menekülni szeretne, de az ajtók zárva vannak. A jelenlevő fiatal, fehérhajú újságíró, John Mulory döbbsen ismeri fel: az előadó maga Poimandrés, a *Határok Ura* – de ekkorra a Professzor újra levegővé válik.

Hazatérve John nyomban megírja cikkét: „A magyarok turáni múltja teszi lehetővé, hogy megértsük: Atlantisz és Thule mellett Híva volt a Kali Yuga harmadik birodalma; Híva, a drágakő-város, melynek kozmikus neve: Schamballach”. E város – BIS ellenpólusaként – a Himalája mélyén található, s őrzí a szent titkokat az emberiség származásáról, sorsáról.

Crowley, aki az ősidőkben Chitzen Itza főpapja, a Kígyó-Isten volt, szinte kárörömmel újságolja Barát Ágnesnek a fenyegető hírt: „A Föld baljós csillagállásba került – kilépett a Ruahból, megnyitotta az Omega-síkot, áttörte a Poimandrés-kört”. Mire Ágnes – nyugalmát megőrizve – köszönetül átnyújtja neki azt a kozmikus tálat, amelyet Frici – Dina esküvőjén kapott. Crowley borzadva visszahököl: „a tau-teo-mék jele van rajta!” é s sietve távozik. Majd – most már Frickerként – előadást tart Varsóban a Híva-kehely mitológiai funkciójáról. Az egyik Génusz, Baglis meghívójával Konkordia és Andrej Olawski is részt vesz a szeánszon. Baglist izgatja, hogy a Híva-kehely illetéktelen kézbe került, de Ágnes megnyugtatta: ő maga adta át a tálat apja volt barátjának; az előadáson úgyis rájönnek, miért. Konkordia fejti meg a titkot: ha az Igazak Szövetsége már létrejött, a kehely csupán múzeumi tárgy, hiszen betöltötte funkcióját.

Fontos része a regénynek a *Halló, Univerzum!* c. fejezet, amelyben egy Aklahayer nevű riporter – ő is a 7 Génusz egyike! – ügyes fogással, sci-fibe illő képekben bemutatja a Galaxis működését, s komoly tudósokkal beszélget a kozmikus kapcsolat-felvétel lehetőségeiről. Génusz-társa, Mastho s két fehér-hajú (Jadviga Hell, Konrad Schlange) a vita-partnerei; de a képernyőn feltűnik Delano (a 216 fehérhajú Szigetének „ős-atyja”) is Pythagorasz mellett – akivel kísértetiesen hasonlítanak egymásra. G. Gallenburg csillagász, az egyik résztvevő, családjával együtt a képernyő előtt nézi az adást, s rendkívüli izgalommal figyelik, amint a TV-ben megjelenik BIS, a föld alatti város, majd Goloka s a Fekete Nap aranyzuhatagában fürdőző Sybillák, szirének, faunok, szatírok – egész letűnt világ! „Az istenek a Földön kétszer hálnak meg!” – mondja a riporter – mert valódi szubsztanciájuk, a halhatatlanság, földi létükben megsemmisül. Az inkarnáltak jórésze és a csillagértelmek elhagyták a Terrát 1992-ben. Az exodusról a Titkos Társaságok döntöttek – az Apokalipszis immár elkezdődött!

A különböző szintű valóság-rétegek egymással elvegyülve olykor abszurd hatást keltenek; a téridő végtelenné távol, s a szereplők – mintha varázshintón ülnének – még a maguk számára is meglepető helyzetekben találják magukat. Baglis Génusz egyszer csak eltűnik hirtelen; felkutatására Axel Terg a jeruzsálemi Róker-villa ikrei (a 216-ból már ismert Judit és Eszter) segítségét kéri, mert ők az akció-rádus képességét birtokolják (azaz: agykapacitásuk 100 %-os). Konrad Schlangeval együtt a budapesti Barát-ház felé tartanak, de meglepődve tapasztalják, hogy a Levél utcai otthonban dermesztő tél van, a gyönyörű rózsakert helyén ba-

rátságtalan, sűrű vörösfenyő-erdő, s fölötté hideg északi szél süvölt. Eszter azonnal rájön: „Más Univerzumban járunk. / .../ Kiléptünk a jelen téridejéből!” Mire Judit: „Kylkhorba csöppentünk. / .../ Ez a théta-sík; ötmillió év eltolódás a téridőben!” Egyre tanácstalanabbak; a táj váratlanul olyan lesz, mintha az északi Jeges tengernél járnának – a jégtáblákon hatalmas állatok, mellső mancsukkal halak után kapkodnak. Eszter azt is tudja: ha sikerül pontosan meghatározniok, hol vannak – visszajutnak a Jelenbe. S mikor Terg kimondja: az Arcanum, Barát Ágnes írónő kertje ez”, Eszter máris sejtí: „Egy olyan ember kertjében jött létre a kylkhor, aki olvas az éterben, ismeri az Akashát, a Beszélő Fényt”. Most már csak annyit kérdez Tergtől: tud-e olyan égitestről, amely a Földhöz közeledik, s köze lehet az Apokalipszishez? S amint Terg válaszol: a Nemezis – a kert azonnal visszaváltozik, megszűnik az ismeretlen dimenzió, a rózsák újra virulnak, s Ágnes Baglissal a teraszon vidáman cseveg. Mire az ikrek örömmel: „értetek jöttünk!” – s máris felpakolják őket Schlange kocsiába, indulnak Jeruzsálembe.

Jeruzsálemben aztán – a Rocker-villában, az Olajfák közelében – Ágnes megnyugszik. A Getsemáné-kertben Baglissal sétálgatva Jézusról és János Jelenéseiről beszélgetnek – „Patmosz az igazságtétel szigete, ahonnan a Vég elindul”. Lelkében a Menny békéjével, Ágnes most úgy érzi: „Íme, a 7. óra. A harmónia minden teremtett lelket egyesít”. De kilépve a kertből, árusok zsi bongó hada veszi őket körül („kufárok”!); s most Hamvas Béla gondolatai keringenek a fejében („ez a beszenneyződés kora”, a „létrontás”, a „léthazugság” uralkodik mindenek fölött). Majd hirtelen fegyverropogás: „Terroristák!” – hangzik egy rémült kiáltás. Ágnes mellett golyó süvít el, Baglis beviszi a Rocker-villába, Judit és Eszter gyöngéden ápolják. Az eszméletét vesztett asszony fejében emlék-foszlányok cikáznak, korábbi inkarnációinak képei kavarnognak kaleidoszkóp-szerűen. Élénken ébred, sétálni indul Baglissal, végig a Via Dolorosán. Váratlanul egy koldusasszony toppan elé: „Ne menj a jobboldali úton!” Tudja: jelet kapott – de kitől? Képzeteiben feltámad a Múlt: látja a keresztet cipelő Jézust; úgy érzi, mintha az ő vállát nyomná a teher / *Imitatio Christi* /.

A fantasztikum a jelenkori intenzív úrkutatás eredményeit figyelembe vevő, a parapszichológia felismeréseire alapozott részletekben is megnyilvánul. Amit a tudósok az űrrakéták – űrhordak – űrszondák stb. segítségével tárnak fel, azt Kálmán Mária a képzelet abszurd eszközeivel jeleníti meg. A világ két ellentétes pontján – az egymással versengő nagyhatalmi törekvések két autonóm bázisán: a Grand Kanyonban és a Himalája gyomrában – folyó kísérleteket, a „titkos katonai-védelmi objektumok” keretében létesített telepek (koncentrációs táborokra emlékeztető) szerveződését érdekesítően mutatja be

A Grand Kanyonban a *Kerekasztal* leszármazottai („őseink Arthur király asztaláról vascoráztak”) éppúgy élnek és hatnak, mint a földtörténeti korok többmillió éves gyermekei (a titánok, maják, aztékok, a gnóm olmékok és a toltékok, avagy nuklidok): öt föld alatti városban 14 – 14 000 istenember lakik (összesen tehát 72 000). Az öttagú kutatócsoport kíváncsian veszi szemügyre e jól kiépített bázist, amelyen – meglehet – az egész Föld sorsa múlik. Ugyanakkor tudják: Kínában, a Pentaculumban ugyanennyi szellem-lény lakik – vagyis együttesen 144 000 (ennyi az „áron vettek” száma a Bibliában – akik Isten országának lakói!). Voltaképpen a titánok határozzák meg a Föld-fejlődés arculatát mind a mai napig; Merlin, a Varázsló dönt minden lényeges kérdésben – neki a fia, Amerika valódi Ura is engedelmeskedik. A kutatócsoportot vezető Percy Vale azonban úgy dönt: „Majd ha megszólal a Himalája, majd ha újra szól a Kozmosz – meghajlok Merlin előtt!”

A Himalája gyomrában levő ős-városba a Fekvő Oroszlán Barlangján át vezet a még feltáratlan út. Rebecca Söderalm két stratégá társaságában vág neki a veszedelmes kalandnak – OM, a Barlang ősi szelleme és a Hegy nimfái segítik őket. A Mester beavatja a lányt a Kozmosz titkába („a Föld veszélyben van saját fiai által”). A nyolc Kapuőr – a Világ Őrzői – megerősíti OM szavait; Simber Oka is nyomatékosítja: „a feng-sui mesterek már nem tudják

soká visszatartani a véget. Ha döntés születik a Föld megsemmisítésére, azt a Corax mondja ki.”, Becky távozta után beomlik a Barlang bejárata. Míg a Himalája hatalmas földrengésben beomlott, másutt kinyílt – ott jelent meg Schamballach kozmikus fényben. „Az arche-város lakott; itt fogunk találkozni kozmikus őseinkkel”. A kínai kormány Szu Csongot, az ezoterikus tudományok Adeptus Tenetjét kérte fel a feltárási munkák vezetésére.

A „turáni” vonal a II. kötetben még hangsúlyosabb szerepet kap. A Társaság tagjai hol itt, hol ott bukkannak fel – mindig a „kozmosz-polgárok” oldalán. Ők úgy tartják: a Híva-Kehely a Kettős Kígyóhoz vezet, annak Kelyhe pedig Turán Urához, a magyarok őséhez (kinek jelenkori inkarnációja Sellyei Tornyos Ajtony). Ponori Tewrek Huba egy mikrofilmet őriz „az Igazi Kiválasztottak”-ról; s Baján, a Ponorik ősi családi fészkeben egy fontos, Kőrösi Csoma Sándor által összegyűjtött anyagot rejtenek a magyarság származásáról – amely a teremtés-mítoszok igazát bizonyítja, s az „istenek genezisést” tárja fel. Kőrösi Csoma azt írta: „a 666 nem személy, hanem a Teremtés végnapjainak száma: 6 év, 6 hónap, 6 nap”; az Apokalipszis pedig nem más, mint a Teremtés visszavonása: „minden, ami pozitíve történt, megtörténik negatíve is”. Ez nem a „jó”, avagy a „rossz” kérdése, hanem megmásíthatatlan Törvény. A legifjabb Ponori és Laczassay Lacus Konrád arról beszélget, hogy az arche-kultúrákat valójában nukleáris katasztrófák pusztították el. A Fehér Úr – az Emanátor, valamint a Fekete Úr – Mahakala küzdelme negatív téridőt hozott létre; ez maga már az Apokalipszis!

A világhírű tudós, Erich von Däniken a XX. század végén nagyszabású, saját kutatásaival meg-alapozott művek sorában tárta fel az emberiség történeke kozmikus összefüggéseit (*Der Tag, an dem die Götter kamen*, München, 1984; *Die Spuren der Ausserirdischen*, uo. 1990; *Fremde aus dem All*, uo. 1995, stb.). Kálmán Mária felfogása sok tekintetben közel áll az övéhez; regényében – akár tudatosan, akár ösztönösen, véletlenszerűen – merít belőlük, felhasználva mindazokat a szellemi inspirációkat, amelyeket e művektől kapott. De sohasem „tudományoskodva”, hanem a történet-formálás élvezetes, esztétikailag is hatásos eszközeivel. Úgy tűnik: *valós* tapasztalati élményei vannak a mitológia élő-eleven, máig ható szellemi igazságairól s arról, hogy a mesék – mondák – regék korántsem a pusztá fantázia termékei, hanem valamikor valóságosan is megtörtént dolgokat közvetítenek felénk. Az ősi tudást őrzik ezek a sokáig csak szájhagyomány útján terjedő történetek, amelyeket az Írások később rögzítettek, s így fennmaradtak az utókor „okulására”.

A görög mitológia számos „csodás” eleme nyilván a kor emberének valós tapasztalataira épült. Erre utal a regényen belül Benjamin Fludd csillagász – aki az őt faggató két újságíró (John és Vathek) kérdéseire válaszolva hangsúlyozza: a görögök mindent *pontosan* írtak le; a valóságot örökítették meg az utókor számára. Így például a „2060 Chiron” mesterséges égitest a Szaturnusz / Neptunusz között már valószínűleg a görögség virágzása idején is úrállomás volt; bizonyára ezt nevezték „Charon ladikjának”, amely a holtak lelkét az Alvilágba (netán a sötét és hideg Neptunuszra?) szállította. Az „istenek beavatkozása” a mindennapokba, az olymposziak jelenléte életünkben mindennapos esemény volt. Az egymással feleselő – versengő – háborúzó „istenek” valóságos földön kívüli, inkarnált lények voltak, akik az emberi történelmet befolyásolták, netán irányították. A „Corax-üzenet” is erre utal: a halfarkú szirének, akik a hajósokat radioaktív testük sugárzásával térítették el úti-céljuktól – a Coraxról érkeztek. Phoebus és Daimos a Mars két holdja: katonai bázisok, amelyek a Naprendszer felügyelik. A Világűr militarizálása befejezett tény. A „fehér” és „fekete” erők hatalmi összecsapása immár elkerülhetetlen – csupán az a kérdés, hogy mikor? A nagyhatalmak mindegyikének van saját „Úrtitkok Ügyosztálya”, amelynek révén a világ-politikában, a fegyverkezés erőviszonyai között tájékozódnak. Az *endokrácia* (az isteni teremtés hatalmi apparátusa) éppúgy a világos / sötét ellentétpárjára épül, mint a *zookrácia* (az evolúció terméke). Fludd azt szeretné, ha a két újságíró e kérdések feszegetésével a ma közembere számára is világossá tenné ezt a problémát: „Ha van az újságírásnak moralitása, akkor e

kérdés őszinte feltárása a legfontosabb – tudnunk kell, hogy az istenek közül ki kivel tart eme végső háborúban”.

De ekkor belép Crowley, a fekete páholyok adeptusa; balkeze kisujján a hármaskörű kígyógyűrű, amely a Brist-42-n, a Föld ikerbolygóján készült, ahonnan egykor RÁ hajója érkezett. Vatheket arra biztatja: írja meg mindazt, amit Fluddtól hallott, egy kis kiegészítéssel: „Abban a pillanatban, amint sikerül napfényre hozni RÁ hajóját – a Földet bekapcsolhatjuk a Mindenség körforgásába, s létre jöhetnek az űrkolóniák. Ha nem: a Föld meghal!” Aztán amint jött, távozik is. Vathek némi iróniával: „A Crowleyek Poimandrész-leszármazottak. Az Arany Hajnal Rend – amelyet Crowley egyik őse alapított – adeptusát 666-nak nevezik”. Mire John felvidulva máris írni kezdi a cikkét: „Vendégem volt a 666!” Azzal indítja: „Új játszma kezdődött. A saktáblán nyeresre áll a sötét király

A mítoszi betét-elemek a regényben valós, megtörtént és a jelenig ható égi események le nyomatai. Laksmi istennő – Dóra Schwann köznapisasszonyalakjába bújva – időzik a török-iraki háborúba elvonult Orgé Hodzsa palotájában. Selleyével a földtörténet – ezoterikus értelemben vett – elhibázott voltáról tanácskozik. Az Ezüst Rózsa (aki a Tökéletesedés Útjának jelenleg épp a 365. fokozatát éli) elmeséli, hogy minden bolygón „fogolyként” él egy-egy *kozmosz filozófus*, aki mindaddig nem szabadulhat rabságából, amíg bolygóját be nem kapcsolta a Kozmoszba (feladatához egy Követet kap segítségül). A Föld Foglya *Gaia* volt; csakhogy őt meggyötörték, elpusztították, s azóta a Föld fokozatosan elvesztette kozmoszkapcsolatait – mára már a haldoklás fázisába lépett. Laksmi kapta azt a megbízatást, hogy e folyamatot próbálja meg visszafordítani – s ő ekkor meghívta a Terrára Ereskigált, aki saját bolygóján (a *Matán*) – a Fekete Nap rendszerén belül – virágzó Paradicsomot teremtett. De itt a Földön – a Fehér Nap rendszerében – Ereskigal sugárzó ereje is visszajára fordult: a Halál és a Könyörtelenség istennője lett. Az Alvilág úrnőjeként a termékenység pusztító aspektusát testesítette meg. Az Ezüst Rózsa szerint az a bolygó, amelynek Nő a Foglya, virágzó életlehetőséget kapott a maga Naprendszerében. De Terra nem tudott élni saját lehetőségeivel; s bár a cumaei Sybilla (Barát Ágnes egykori inkarnációja) nem hagyta el, ő se tudott segíteni rajta. Az Apokalipszist a Földet eluraló Sade szellemiség fogja elindítani. „Éljetek csak egymás rovására, pusztítsátok egymást, már nem tart soká!” – mondja Dóra gúnyosan Selleyének.

Baglis Génusz telefonhívására – hogy Ágnes nagyon beteg – Laksmi azonnal indul Jeruzsálembé Selleyével együtt. Tudja: Ágnes csak akkor gyógyul meg, ha ráébred: most már ő a Föld Foglya – Gaia szellemisége munkál benne (Li-Gaia). Közben természetesen Broener dr. is mindent megtesz, hogy betege rendbejöjjön; s mikor végre egyik reggel kisujján a Fehér Kígyó felágaskodik, majd leválik róla – már tudják: túljutott a krízisen.

A véletlenek fura egybejátszása következtében végül Jeruzsálemben, a Rocker-villában minden „időlény” összefut (természetesen tudjuk, hogy a véletlenek háttérben mindig mélyebb törvényszerűségek munkálnak!): Tabris és Baglis Génuszok, Dóra Schwann és Selleyei, később Orgé Hodzsa is; Ágnes lánya, Zita az indiai őssasszony Maitreiával, az Igazak Szövetségének Fejével, majd – némileg késlekedve – Barát Viktor is Mordechájjal, azaz Ernst Stellerrel, aki épp csak felgyógyult súlyos betegségéből (míg Viktorral Budapesten időzött, a kertben hatalmas szélvihar támadt, s a Végzetfa egy vastag ága rázuhant – alig tudták megmenteni. De orvos a tibeti gyógy móddal csakhamar rendbe hozta, így már nem volt akadálya a jeruzsálemi útnak). Váratlanul beállít az egész Hulda-csoport, Raquell az élen, összesen heten; s vállalják, hogy ők a kerti házban legyenek elszállásolva. Raquel Zitával rokonszenvez, s csakhamar ki is épül közöttük az életre szóló, mély kapcsolat. Zita elárulja Maitreiának: anyja nem csak a Kis és a Nagy Tauig (azaz 4600 milliárd fényévnnyire visszamenőleg) olvas az éterben, hanem sokkal ősbibb időkig – hiszen ő Sybilla! Maitreia rádöbben: „Akkor megvan a magyarázat, miért ellenséges vele szemben a Fekete Úr! / .../

Anyád előbb érkezett, mint Mahakala. – aki nem tűri el, hogy valaki nála ősbibb időket szolgáljon – ő kíván az Egyetlen Idő lenni!”

Fricker varsói előadása a Híva-Kehelyről mérföldkö lett a hermeneutikában. Lengyel Rudolf szerint párjának, a Búbánat Kelyhének Schamballachban kell lennie; sőt, ott kell lennie Árkádiának és Albertus Magnus aranygyermekének is. Della Rosa magán-rakétarepülőbe gyűjti hát „szellem-csapatát” (Axel Terg, Rochlitz, Rebecca Söderalm, Andrej Olawski és Konkordia); velük tart Caesar Kewin és Don José Ramirez mesterstratégá, a repülő tulajdonosa – indulnak Schamballachba. A Brahmaputra eredetétől észak-keletre magasodó hegycsúcsot a tibetiek *Humnak* becézték; de most átkeresztelték *Schamb*-csúcsnak. Hatalmas platóin a rakéta-repülőknél is van leszállóhely. Ramirez egymáshoz köti a kis csapatot és aláereszkednek a mélybe; mintegy fél nap alatt érik el a hegy gyomrában a katonákkal védett bejáratot. A Kapu éjsötét sziklából van kifaragva, négy vaskos oszlopon nyugvó Fekete Napot mintáz. Miután Micui Takage meghívására hivatkoznak, egy tiszt vezetőt ad melléjük. Az első terembe belépve, a rodoszi Kolosszusnál nagyobb női szobor fogadja őket; Terg határozottan rámutat: Ereskigál. De Szu Csong – kilépve az egyik teremből – helyesbít: „Nem Ereskigál, hanem Szunrutasz, a Fekete Hold asszonya! Ő az, akit megsemmisítettek a Lunáról”. Aztán mégis megengedően: „Lehet, hogy Ereskigál is, meg Szunrutasz is – együtt a Nap és a Hold. Hiszen naprendszerünknek volt egy olyan szakasza, amikor a Szaturnusz vette át a Nap és a Hold szerepét”. Terggel belép egy zárt „vezérfülkébe”, ahol a szobor hasonmásai – nyolc női alak! – láthatók: fejük sugárzik, erős, ismeretlen energia árad belőlük. S ők vajon kik? – talán a thulerunék? Terg bizonytalanul: Crowleyt kellene idehívni, hogy magyarázatot adjon. Szu Csong azonban elutasítván: „Crowley világhatalmat akar – s Schamballach által meg is szerezne!” Egyébként is: az ENSZ Schamballach feltárására nem őt, hanem az Emanátort nevezte ki.

Percy Vale megpróbálja kitessékelni az ezoterikusokat a föld gyomrából. Csakhogy Ramirez katonái lefegyverzik Percy Vale embereit. Ramirez nem éri be ennyivel: „A Telchint akarom!” – követeli. Andrej Olawski: „A Telchin nem tartozik a Tronokhoz!” A Tron szóra egész Schamballach megremeg; Ereskigál szobra is. A katonák rálőnek, mire a szobor forró aranyat bocsát a katonákra s Ramirezre. Azok szoborrá válnak, Ereskigál pedig emberi alakjában Konkordia mellé lép: „Lányom, a Föld nem méltó ...”

A regény utolsó fejezetei a kilencvenes évek „ördögi” valóságát világítják át – természetesen a továbbiakban is mitikus eszközökkel. Crowley, a Fenevad népszerűsége csúcsára ér; minden magas kitüntetést (Nobel békedíj, Becsületrend stb.) megkap, s fölényesen felajánlja az államfőknek, hogy vele együtt keressék a megoldást az emberiség problémáira. Legközelebbi munkatársai zömmel a Kellermann-fattyúk; s a hatalmat a bolygón az ezoterikus diplomácia készül átvenni. Ha sikerül: az emberiségnek vége – lassú pusztulás vár minden nációra.

Azok a tudósok, inkarnált magasrendű – „fehér”! – szellemek, akik ellenzik ezt a hatalomátvételt, a Sinai hegyen ütik fel sátrukat, Delano – a *Koordinátor* – vezérletével; hiszen rajtuk kívül senki nem képes a maga súlyosságában áttekinteni a Föld bonyolult helyzetét. A fehérhajú tiszta ős-szellem türelemmel magyarázza Mordechájnak: 1989 óta tudjuk, hogy a Terra sodródik – mintha minden galaxis távolodna tőlünk; csupán a Vízöntő közeledik. Talán *valaki* mégis irányítja a Földet, s az a Vízöntő felé tart ... Hátha a „Vízöntő összeesküvés”, a *szelídek szövetsége* megmenti az emberiséget! ... Így hát, miközben a bolygó a teljes „elsötétülés” állapotába jut, a Sinai hegyen pár ember számára beköszönt a *kozmikus felvilágosodás*. Azon töprengenek: van-e esély még a Föld megmenekülésére? S ha igen: hogyan? Hiszen nap mint nap tapasztaljuk: az emberiség – ahelyett, hogy *méltóvá* tette volna lakhelyét a kozmikus humanoidok befogadására – napról napra egyre méltatlanabbá válik rá. Talán ha a Vízöntők felügyelik majd a továbbiakban az emberiség fejlődését, lehetővé válik, hogy felszabaduljon benne mindaz, ami most „fogoly”: *aranykori énje*... Hiszen az ember

minden „istene” tulajdonképpen önnön *iker-énje*, amely az Űrből vissza-visszatér, s a földi életben megkísérli *realizálni* önnön benső adottságait! Ha az ember „éteri” – „égi” valója le tudná győzni a benne rejlő ösztönös „állatit”, akkor a földi élet valóban „paradicsomi” lenne, s a szeretet-törvény uralkodna a gyűlölet – irigység – egymás megcsalása, kifosztása, eltiprása helyett. Az *albák*, a női szellem képviselői már belefáradtak a békesség, az építés törvényének érvényesítéséért vívott meddő küzdelembe – hangsúlyozza az író; – mégsem adhatják fel a célt, hiszen az *alteridák* és *tronok* uralma, az örök háborúskodás csakis pusztuláshoz vezethet.

A befejező rész (XXIV. fejezet) elvarr minden korábbi szálat, de nyitva hagyja a megoldást.

Ágnes és Viktor hazatér Budapestre, a Levél utcába; Judit és Eszter útra kel, hogy megtekintsék Chitzen Itzát. A Roker-villában csak Zita és Raquel maradnak – házasságot kötven, „sínre kerül” az életük.

A Tau – 449 úrhajó hétszázadik emeletén a hét Génusz Ereskigált várja; aki megérkezvén, nyomban Barát Ágnes – Li-Gaia, azaz a Föld Foglya – felől érdeklődik. Hallván hiábavaló erőfeszítéseiről, az emberiség „méltóvá” válásáért vívott küzdelmeiről, haragosan szól: „ezt a fajt nem szabad hagyni tovább garázdálkodni. A Fekete Napok ítélete megfellebbezhetetlen”. De Tabris megszólal a Terra védelmében: „A Fekete Napok ítélete sohasem végleges!” Csak-hogy Ereskigál most hajthatatlan: „A Föld nem jut el a Vízöntőhöz, mivel erre nem kapott engedélyt. Corax, a galaktikus végrehajtó, elutasította.” A Génuszoknak pedig sorsára kell hagyniok Terrát. Minden arra utal tehát: a Földnek valóban vége! – legalábbis annak az emberiségnek, amely most rajta él. (Az i.e. X. században kialakult ötödik emberfajnak.)

Crowley hatalmas ünnepség-sorozattal készül Schamballach átvételére; a 68 501-es objektumról irányítja az ördögi tervet. A Tau – 449 indulásra készen – s ha ez az úrhajó-monstrum elhagyja a Földet, akkor itt minden elpusztul. John a Fekete Úrhoz fordul: „A tíz Igazért” – meg kell menteni a bolygót. „De hol vannak az Igazak?” – kérdi a Pusztító; – csatornába szórjátok őket, a sivatagban éhen halnak, agyon-dolgoztatjátok s aztán elpusztítjátok őket! Kozmosztükre behozza a Himalája csúcsait, ahol milliók várják a Fenevad hatalom-átvételét; megszólalnak a Buddha-kürtök – talán „a Végítélet harsonái”? Crowley szónokol: „Új Ég és Új Föld nem elég! Új emberiséget! Betelt az Idő.”

„Ekkor elindult Ereskigál kezéből az aranyfolyó. A nehéz, forró fém nemcsak aláfolyt, hanem áradt mindenfelé”. Az emberek sikoltozva menekültek – most első ízben borzadtak az aranytól. „És az arany beborította a Himaláját”. A Pusztító dimenziótükre követte az arany útját az Aion-tengerhez, a Plutónium-várhoz, ahol Mahakala már várta ezt a jelt – s nyomban kiadta a parancsot: „Felkészülni! ...”

De a „Rajt!” nem hangzik el. Legalábbis a regényen belül nem. Az író még bízik benne, hogy – bármennyire is megérdemli a pusztulást a jelenkori ember/iség/ – *talán* van esély a menekülésre. Az „isteni” szellemiség még úrrá lehet az „ördögi” fölött. Talán a *Vízöntő korszak* emberisége „átszellemítettebb” lesz, mint a mai; s a történelme során elvetemült, rossz pályára tévedt bolygó megtisztulva visszatérhet ősi rendeltetéséhez.

Kálmán Mária hisz abban, hogy az inkarnált „tisza” szellemlények még megmenthetik a Terrát, újra *Paradicsommá* varázsolva lakhelyünket, nem kevesebbet – és nem is többet! – „üzen” nekünk regényével, mint amit Madách másfél évszázada: „Ember, küzdj és bízva bízzál!” *Talán* reménykedhetünk, hogy a Jók és Tiszták küzdelme végül mégis célba ér. Hiszen ez az evangélium „jó híre” is; s bízunk benne, hogy a krisztusi „megváltás” nem volt hiábavaló ...